

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

2 2016
ročník XII.

cena 10,- Kč

Slet čarodějnic

foto: Kateřina Paulíková

foto na titulní straně: Kateřina Paulíková

OBSAH

Slovo starosty	2	Mláď přebírá štafetu v malování	33
Výpis z usnesení jednání zastupitelstva	5	Bývala populárnější než dnešní ikony	34
Pravidla ukládání tříděného odpadu	6	Byla dcerou KRÁLE (Jana)	35
Produkce odpadů města Lanžhot	7	Nositel kříže	37
Nejbližší plánované akce	8	Boží dopuštění	39
První setkání	8	Blatouch	43
Společenská kronika	9	Nalezení	44
Lanžhotské kulturní léto 2016	11	Akce „Uklidme Česko“ v Lanžhotě	46
Pět let služby v Lanžhotě	13	Jaro opět překypovalo životem	46
Okénko školky	16-18	Zahradkáři opět ve Wachau	48
Okénko školy	18-24	Velkomoravská meta	49
Okénko knihovny - Noc s Andersenem	24	Lanžhotští tenisté začali další sezónu	50
Co dělá region Podluží	27	Kuželkáři ukončili sezónu	50
Už osmdesát?	28	Ohlédnutí za sezónou stolních tenistů	51
Díky, paní doktorko	29	Volební rok	52
Clay Eva včera a dnes	30	Basketbalová sezona 2015/2016	53
Vy jste tam nebyli?	31	Skautské jaro	54

Až pojedu domů

Jan Vitásek

Sluníčko už zašlo za Malý Ostrý,
na moji dílničku už padl stín.
Tam ve velké dáli mě městečko čeká,
já tam, na tom kousičku země, jsem šťastný, to vím.

Až pojedu do Lanžhota, to asi bude zas v pátek,
vláčkem já pofičím a těším se na to.
Někomu přivezu třeba moc pěkný šátek
a potom jí řeknu, že je mé zlato.

Já tady pracoval, ale práci už odzvonil zvonec.
Sbalím své věci a kus dobré nálady přibalím k tomu.
Všechno je hotovo a i týden je konec,
těším se na to, že jedu tam, kde chci říkat DOMŮ!

Jupitý já hóó, jupity já héé, má pila o dřevo zvoní.
Jupitý já hóó, jupitý já héé, má práce mi překrásně voní.

Slovo starosty

Říká se, že komu se nelení, tomu se zelení! Je fajn, když počasí je vcelku příznivé a pomáhá přírodě růst, aniž bychom jí museli nějak výrazně pomáhat. Zvlášť v našich končinách, které jsou většinou na srážky skoupé. Zelených ploch je v Lanžhotě relativně dost. A zeleně se na jaře urodilo také dost. Dost na to, aby se naši pracovníci technických služeb města měli co ohánět. Letos ještě víc než roky předcházející.

Kromě našich stálých zaměstnanců žádáme každý rok úřad práce o další posily v režimu VPP (veřejně prospěšné práce). Jedná

naných a osob starších 50 let. Letos je výrazně omezena možnost opakované podpory téhož uchazeče o zaměstnání. Na-

víc je na tuto podporu vyčleněno i menší množství finančních prostředků. Místo loňských 11 nám bylo nabídnuto zpočátku jen šest míst. A to je okamžitě ve městě poznat podle množství přebujelé vegetace.

O to víc si cením ty občany, kteří nečekají, až jim „rychlá rota“ poseče trávu v okolí svého domu, a chopí se iniciativy sami. Jen tak, pro zkrášlení svého okolí a pro potěchu ostatních. Dokonce jsem se setkal i s žádostí o možnost výsadby okrasných květek na veřejném prostranství, a to nikoli před vlastním domem!

Snažili jsme se využít i další příležitosti z různých zaměst-

naneckých programů úřadu práce. Na základě toho jsme v Lanžhotě využili možnost zřídit tzv. společensky účelné pracovní místo a zavedli jsme novinku. Od poloviny května tak působí v našem městě asistent prevence kriminality (APK), Jiří Vacula, který se připojil ke snaze učinit naše město bezpečnější. Náplní jeho práce je denní dohled nad pořádkem, dodržováním obecně závazných vyhlášek. Hlídá bezpečnost dětí zejména při přesunu do a ze školy. Upozorňuje na nebezpečná místa ve městě

se zejména o práce spočívající v údržbě veřejných prostranství, úklidu a údržbě veřejných budov a komunikací nebo jiných obdobných činnostech ve prospěch obcí nebo ve prospěch státních nebo jiných obecně prospěšných institucí. Cílovou skupinu tvoří přednostně uchazeči o zaměstnání, kteří jsou nepřetržitě vedeni v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než pět měsíců a jsou ohroženi dlouhodobou nezaměstnaností. Prioritou pro letošní rok je podpora uplatnitelnosti osob dlouhodobě nezaměst-

a všemožně se snaží předcházet nehodám a posilovat bezpečnost. Poznáte jej celkem snadno podle jeho uniformy s nápisem APK. Můžete se na něj obracet s různými podněty ohledně bezpečnosti. I když jeho pravomoci jsou omezené, věříme, že si brzy získá respekt a uznání od obyvatel města.

Ke zvýšení bezpečnosti by měla velmi výrazně přispět i nově nainstalovaná kamera na hlavní křižovatce naproti kostela. Je nastavená tak, aby snímala záběry do všech stran. Tato již pátá kamera bude zapojena na pult centrální ochrany Městské policie Břeclav, a tak bude toto frekventované místo pod neustálým dohledem.

Snahou vedení města je i komplexnější úprava dopravního značení, která by měla významně zvýšit bezpečnost na našich komunikacích v intravilánu obce. Bude se jednat o úpravy, které povedou ke zklidnění dopravy, modernizaci dopravního značení i zvýšení parkovacích míst. Málo platné, automobilů přibývá a nároky na dopravu se zvyšují! Při této příležitosti bych rád apeloval na majitele domů, zda by zvážili úpravu předzahrádky tak, aby zde mohli bezpečně zaparkovat svého „miláčka“, a tím odlehčit parkování přímo na komunikacích. Na druhou stranu musím upozornit některé řidiče, že trvalé stání na zelených veřejných plochách podléhá zvláštnímu režimu, který řeší i obecně závazná vyhláška o místních poplatcích!

Rád bych zmínil ještě problematiku bioodpadu. V roce 2013 akciová společnost Hantály společně s 20 obcemi, včetně Lanžhota, vybudovala za finanční podpory dotace OPŽP kompostárnu ve Velkých Pavlovicích. Z těchto dotačních peněz byly zakoupeny hnědé nádoby na svoz bioodpadu, které byly následně zdarma zapůjčeny

občanům do užívání. V tuto chvíli jsou již všechny popelnice rozděány. Jelikož se jedná o dotační program, je nutno dodržet smluvené podmínky. Byly stanoveny kvóty objemu biologického odpadu podle počtu domácností a velikosti veřejně spravovaných zelených ploch.

Chtěl bych tedy apelovat na všechny, kdo se zapojili do svozu bio, aby tento systém využívali a plnili popelnice na maximum. V tomto ohledu máme značné rezervy. Samozřejmě by mělo být i vrácení hnědé

Popelnice na bio odpad

popelnice, pokud není využívána. Město ji pak může přidělit dalším uživatelům. Musím ještě zdůraznit, že a. s. Hantály díky čárovým kódům na těchto evidovaných popelnicích má podrobný přehled o tom, jak je která nádoba využívána. V případě, že má někdo zeleného odpadu naopak příliš, je třeba jej odvézt na sběrný dvůr do kontejnerů nebo ke štěpkování. Vyvážet to na břehy vodních toků nebo za humna není

zrovna ideální. Jako odměnu za tuto snahu jsme nechali z velkopavlovické kompostárny dovézt hotový produkt - kompost, který nabízíme všem, kdo se zapojili do svozu bioodpadu, zdarma.

Kromě zmiňované zeleně nám roste utěšeně i stavba obřadní síně a kolumbária i s přilehlými komunikacemi. Smuteční síň tak pomalu dostává svou podobu. Nad rámec původního projektu vybudujeme zpevněný chodník před zdí kolumbária, abychom zvýšili komfort pro návštěvníky.

Aby toho nebylo málo, objevil se další problém v podobě havarijního stavu boční zdi hřbitova, kdy je výrazně narušena statika a dochází tak k ohrožení sousedních pozemků. Problém je opravdu akutní! Jako na zavolanou se objevila dotační výzva z rozpočtu ministerstva zemědělství právě na opravu těchto památek a staveb. Operativně jsme podali o tuto dotaci žádost. Dobrou a navíc čerstvou zprávou je to, že nám bylo vyhověno. Tou horší je, že to bude práce technicky náročná z důvodu velkého výškového rozdílu terénu. Nicméně projekt je hotov, takže můžeme vybírat zhotovitele.

Během jara se nám podařilo dokončit rekonstrukci pravé strany radnice, jejímž cílem byla zejména modernizace a optimalizace chodu úřadu. Kromě změny dispozic se i výrazně změnil vzhled a vybavení interiéru. A i když se to neobešlo bez komplikací, protože jsme se už během několika měsíců museli podruhé stěhovat, tentokrát to už bylo mnohem optimističtější. A to vše muselo proběhnout za plného provozu!

Jakmile nám to dovolil časový prostor ve využití kulturního sálu v Podlužanu, nechali jsme zateplit strop jeviště, kudy unikalo v zimě značné množství tepla, což

Recepce úřadu

by mělo přispět k tepelnému komfortu při kulturních akcích. Při té příležitosti jsme rovněž nechali zhotovit nové sametové divadelní závěsy, které zase výrazně přispějí ke zlepšení akustiky. Navíc jsme modernizovali i jevištní osvětlení.

Ve fázi příprav se nachází několik plánovaných investičních projektů, které bychom chtěli realizovat v nejbližší době, jako např. oprava komunikace na ulici Hrnčířská, oprava sociálních zařízení na prvním stupni základní školy, chodník na ulici Školní, in-line dráha a oplocení na stadionu.

Neleníme ani v oblasti kultury. Kromě obvyklých a tradičních akcí se objevilo i několik novinek. Za všechny bych zmínil sportovní a společenskou akci Běh Lanžhotem, kdy i přes mírnou nepřízeň počasí se zúčastnilo poměrně velké množství diváků i závodníků. Spolu s kulturní komisí věříme, že se tak založila nová tradice, která by navíc mohla motivovat mnohé k pravidelné sportovní aktivitě. Tož uvidíme příští rok!

Novou věcí bylo i to, že jsme zpracovali a podali žádost o dotaci na Jihomoravský kraj na podporu všech připravovaných letních kulturních akcí, které jsme souhrnně nazvali Lanžhotské kulturní léto 2016. Dokonce bylo vytvořeno i logo, které má

„na svědomí“ naše šikovná rodačka Silvie Markovičová. Rád bych jí i touto cestou poděkoval za jeho poskytnutí. Všechny akce, které jsou tímto způsobem podporovány Jihomoravským krajem, ponесou tuto značku. Nabídka je opět pestrá. Můžeme se těšit na různá vystoupení, přehlídky, koncerty i oblíbené letní kino.

Mám velkou radost, že se do společenského života zapojují i místní spolky, naše

školy i jednotliví občané. Protože jak už bylo řečeno na začátku, „komu se nelení, tomu se zelení“!

A tak přeji všem, kdo se pustí do jakékoliv bohubilé činnosti, hodně sil a elánu. A když to přinese užitek a radost i jiným, o to lépe!

Mgr. Ladislav Straka
starosta města

Výpis z usnesení ze 7. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 24. 2. 2016

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE:

Z7/16/2 Program:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Zpráva kontrolního výboru
5. Plnění rozpočtu k 31. 12. 2015
6. Rozšíření investičních záměrů
7. Rozpočtové opatření č. 1/2016
8. Plán financování obnovy vodovodů a kanalizací 2016 - 2025
9. Převod nemovitosti pozemku parc. č. KN 2627/5
10. Návrh na zrušení předloženého návrhu Územního plánu města Lanžhot a návrh opatření – materiál od Mgr. Antonína Hostiny
11. Záměr výkupu nebo směny pozemků ve sportovním areálu na Šlajsi
12. Žádost o zpřístupnění cest – materiál od P. Uhlíře
13. Různé
14. Diskuse
15. Závěr

Z7/16/3 ověřovatele zápisu Boženu Kořínkovou a Dušana Radoně a zapisovatelku Annu Moučkovou

Z7/16/6 rozšíření investičních záměrů města Lanžhot na rok 2016

- Z7/16/7** rozpočtové opatření č. 1/2016
Z7/16/8 a) plán financování obnovy vodovodů a kanalizací města Lanžhot 2016-2025
 b) zásady financování obnovy vodovodů a kanalizací v majetku města Lanžhot
Z7/16/11 a) záměr výkupu nebo směny pozemků ve sportovním areálu na Šlajsi a přilehlém okolí v rámci akce „Revitalizace území v prostoru Šlajsa“

POVĚŘUJE:

- Z7/16/11** b) starostu Mgr. Ladislava Straku a místostarostku Mgr. Petru Říhovou jednáním ve věci výkupu nebo směny pozemků ve sportovním areálu na Šlajsi a přilehlého okolí v rámci akce „Revitalizace území v prostoru Šlajsa“

NESCHVALUJE:

- Z7/16/9** prodej nemovitosti parc. č. KN 2627/5 o výměře 3851 m² v k. ú. Lanžhot

BERE NA VĚDOMÍ:

- Z7/16/4** zprávu kontrolního výboru
Z7/16/5 plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 12. 2015

Mgr. Ladislav Straka, starosta města

Pravidla ukládání tříděného odpadu

a sazebník úhrad za jeho uložení na Sběrném dvoře v Lanžhotě od 1. 5. 2015

Sběrný dvůr slouží pouze pro občany města Lanžhota, ne pro podnikající právnické a fyzické osoby. Při příjmu pracovníkem obsluhy bude provedena vizuální kontrola odpadu, určí se druh odpadu a množství.

Sběrný dvůr je místem zpětného odběru, nejsou přijímána uhynulá zvířata ani jejich části.

Odpady, které se ukládají zdarma:

vytříděný čistý papír a lepenka, plasty, tabulové i kusové sklo, železo, barevné kovy, kompletní elektrospotřebiče, nebezpečné odpady – barvy, laky, lepidla, ředidla, baterie, zářivky, bioodpad, textil, pneumatiky do velikosti R21 (Avie)

Odpady zpoplatněné:

dřevěné rámy oken a dveří, nábytek, koberce, matrace (na 1 postel) **20,- Kč/ks**
 větší kusy (např. sedací souprava) **40,- Kč/ks**

Stavební suť:

STAVEBNÍ KOLEČKA
 1. kolečko/den **zdarma**
 každé další kolečko/den **10,- Kč**

RUČNÍ DVOUKOLÁK (KÁRA)

1. kára/den **zdarma**
 každá další kára/den **20,- Kč**

VOZÍK ZA AUTO **40,- Kč**

VLEČKA (3 – 5 t)
 100,- Kč/1 t **300 - 500,- Kč**

NÁKLADNÍ AUTO (7 – 10 t)
 100,- Kč/1 t **700 - 1000,- Kč**

Kompost zdarma

Pro domácnosti, které třídí BIOODPAD, je na sběrném dvoře k dispozici ve stanoveném množství kompost zdarma. Na domácnost 4 kbelíky nebo 1 kolečka.

Produkce odpadů města Lanžhot za roky 2013, 2014, 2015

DRUH ODPADU v t	2013	2014	2015
BARVY, LAKY	1,27	1,4	1,94
PAPÍR	49	46	53
PLASTY	9,2	14,1	17,44
SKLO	25,96	34,8	40,49
KOMPOZITNÍ OBALY	0,76	2,53	1,99
PNEUMATIKY	3,3	3,11	6
ŽELEZO	21,7	15	15,5
STAV. MAT. S AZBESTEM	4,54	2,98	4,34
ZÁŘIVKY	0,165	0	0
BATERIE	0,065	0,019	0,039
SMĚSNÝ KOMUNÁLNÍ	804,65	579,59	507,79
VELKOOBJEMOVÝ	181	160,45	148,2
BIOODPAD	0	176,13	246

Produkce vytříděných odpadů vykazuje prokazatelný nárůst. Meziročně se rovněž zvýšila produkce bioodpadů, takže občané si zvykli tuto komoditu třídit. S tříděním bioodpadu podstatně klesla produkce směsného odpadu. Rovněž roste množství vytříděných elektrospotřebičů, praček a ledniček.

Do systému EKO-KOM odevzdáno, ks:

	2013	2014	2015	odvoz. firma
VELKÉ SPOTŘEBIČE	74	43	44	Elektrowin
CHLAZENÍ	70	70	72	Elektrowin
PYTLE MALÉ SPOTŘEB.	23	41	12 velkých klecí	Elektrowin
TV + MONITORY	253	326	323	Asekol
KLECE MALÉ SPOTŘ.	4	4	6	Asekol

Nejblíží plánované akce

18. června	Dětský den	ranč Ostředek
24. června	Rockování	sokolský stadion
5. července	Hasičské závody	fotbalový stadion
10. července	Krojový výlet	Rybářská bašta
17. července	Cesta zarubaná – divadlo	sokolský stadion
19. - 20. července	Letní kino	sokolský stadion
30. července	Přehlídka dechových hudeb	sokolský stadion
16. - 18. srpna	Letní kino	sokolský stadion
20. srpna	Den koní	ranč Ostředek
21. srpna	Zahrávání hodů	Náměstí
14. září	Dětské hody v MŠ	mateřská škola
16. září	Předhodové zpívání	Podlužan
17. září	Ruční stavění máje	Náměstí
18. - 20. září	Hody	Náměstí, Podlužan
24. - 25. září	Hodky	Náměstí, Podlužan
25. září	Poděkování za úrodu	kostel

První setkání

Jiří Ciprys

*V knihovně na náměstí
mezi knihami
našel jsem kvítek nejkrásnější.*

*Z kvítku květ,
z dívky žena,
děťmi svých synů
obklopena
setře dvě slzy
a dál těší svět.*

*Mně pod víčky zůstává
obrázek dávný.*

*V knihovně na náměstí
mezi knihami
našel jsem kvítek nejvzácnější.*

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Abbey Hladík

Monika a Ivan Hladíkovi, Nádražní

Jakub Anderle

Radka Zálešáková a Rostislav Anderle,
Pastvisko I.

Sára Kovářiková

Iva a Martin Kovářikovi, Na Peci

Maxmilián Kaňa

Michaela Tučková a Tomáš Kaňa, U Struhy II.

Matouš Malý

Jana a Zdeněk Malých, Masarykova

Lilien Svobodová

Andrea a Jiří Svobodovi, Nová

Stela Hanzlíková

Michaela a Andrej Hanzlíkovi, Smetanova

David Vašek

Lenka Rehortová a David Vašek, J. Wolkera

Beata Nešporová

Kateřina Jiravová a Radek Nešpor, Stráže

Mathias Ciprys

Monika a Lukáš Ciprysovi, J. Wolkera

Štěpán Kubík

Zdeňka a Jiří Kubíkovi, U Stadionu

Výročí narození

94 let

Anna Uhrová, Dolní

91 let

Anna Třetinová, Havlíčkova
Ladislav Ondryška, M. Šolochova

85 let

Vlasta Straková, Kostická
Ludvík Tuček, Břeclavská
Růžena Švirgová, Pastvisko II.
Marie Feilerová, Nová
Růžena Švirgová, Komenského

80 let

Marie Černá, Masarykova
František Gergel, Kout II.
Josef Uher, Havlíčkova
Josef Uher, J. Husa
Helena Paulíková, Kostická
Tomáš Polach, Zámecká

75 let

Božena Jurošková, Nová
Eduard Steiner, Pastvisko I.
Marie Holobrádková, Na Peci
Ludmila Klvaňová, K. Černého
Marie Bartošová, Školní
Marie Michlová, Kout II.
Anna Klvaňová, Bří Mrštíků
Marie Kořínková, Sokolská
Iva Mišičáková, Nová

70 let

Ladislav Kadlec, Kostická
Jaroslava Čičková, Stráže
Anna Mlýnková, J. Wolkera
Božena Svozilová, MUDr. Kepáka
Milan Puzrla, Gagarinova
Anna Černá, J. Wolkera
Jaroslava Straková, Břeclavská
Václav Hrdina, Luční
Milan Beneš, Na Peci
Miloš Soldát, Mlýnská I.
Jana Tučková, Gagarinova
Josef Haluza, Nádražní
František Uher, Gagarinova
Antonín Košulič, Masarykova

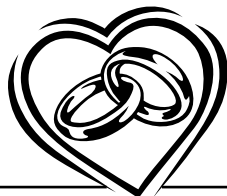
65 let

Jitka Uhrová, Kostická
Marie Fialková, Dolní
Anna Bačová, Nádražní
Věra Horáková, Na Pastůškách

Jan Miklík, Kostická
Ladislav Léta, K. Černého
Jan Uhlíř, Gagarinova
Ludmila Bartošová, MUDr. Kepáka
Vladimír Ciprys, Gagarinova
Jana Tučková, MUDr. Kepáka
Věra Václavíková, U Hřiště
Božena Uhrová, Sokolská
Petr Holobrádek, Lipová
Ladislav Tuček, MUDr. Kepáka
Zdeněk Prajka, U Struhy II.
Marie Vrbíková, Gagarinova

60 let

Božena Uhrová, Dolní
Květuše Teturová, U Struhy I.
Petr Hübl, Hrnčířská
Anna Bačová, MUDr. Kepáka
Ludvík Straka, Sokolská
Jiří Bartoš, Vinohrady
Marie Paulíková, Kostická
Ludmila Křížová, Vinohrady
Helena Vaidová, Vinohrady
Marie Svozilová, Komárnov
Alena Trčková, Vinohrady
Václav Uher, Dolní
Luděk Janůš, Kout II.
Emil Jirman, Krátká
Vlastimila Hulínová, Kout II.
Ludmila Darmovzalová, Kout III.
Jiří Pyskatý, Na Peci
Helena Maděřičová, Kostická
Jan Hekl, Hrnčířská
Růžena Uhrová, Na Peci

Sňatky

Iveta Salajková, Moravská Nová Ves
a Petr Polák, Lanžhot

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Liběna Štáhllová, Lanžhot
a Jiří Jakubčík, Šakvice
Jitka Bartošová, Lanžhot
a Václav Dvořák, Břeclav

Jubilejní sňatky**55 LET MANŽELSTVÍ**

Ludmila a Antonín Kraicingerovi,
Gagarinova
Marie a Antonín Zapletalovi, Lesíčková

50 LET MANŽELSTVÍ

Božena a Jaromír Šulákovi, Lesíčková
Jaroslava a František Svačinovi,
F. Palackého
Rozálie a Josef Holobrádkovi, Pastvisko I.

Úmrtí

Zdeněk Hrubý, 56 let, Vinohrady
Zdeněk Smolka, 56 let, J. Nerudy
Vladimír Petrla, 66 let, U Stadionu
Bohumila Stýblová, 77 let, Dolní
Jindřich Houdek, 74 let, Stráže
Marie Hakalová, 90 let, U Hřiště
Miloslav Václavík, 67 let, U Hřiště
Libor Čekal, 53 let, Náměstí
Miroslav Blažek, 46 let, Mlýnská I

Lanžhotské kulturní léto 2016

Za kulturní komisi Hana Tučková

Jak jsem informovala v posledním čísle zpravodaje, naplánovala kulturní komise Městského úřadu Lanžhot pro rok 2016 kulturní akce pro občany všech věkových kategorií a různého zaměření na druh kultury. Za celou dobu činnosti komise se kulturní akce financovaly výhradě z rozpočtu města. Letos poprvé jsme požádali o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje a rozhodnutím rady Jiho-
moravského kraje nám byla poskytnuta dotace na kulturní akce pořádané v rámci „Kulturního léta 2016“ ve výši 84 tis. Kč.

V rámci projektu LANŽHOTSKE KULTURNÍ LÉTO 2016 již proběhl – Běh Lanžhotem v neděli 25. 4., kdy za chladného počasí se nad očekávání sešlo hojně závodníků i přihlížejících a ohlasy byly kladné. Dále za pěkného počasí proběhl v neděli 8. 5. na Náměstí kulturní program ke Dni matek. V neděli 5. 6. se ve dvoře muzea konalo Zpívání ženských sborů za účasti Ženského sboru z Hroznové Lhoty, Charvátské Nové Vsi, Ženského a Mužského sboru z Kuklova a Ženského a Mužského sboru z Lanžhota. Upravený dvůr muzea včetně sociálního zázemí je přímo předurčen ke konání akcí komorního rázu a pořádané akce vhodně oživují dané prostory. 18. 6. jsme se zapojili na organizaci Dne dětí na Ostředku zajištěním skákacího hradu a různých soutěží pro děti, které jsme

odměňovali. 24. 6. to bylo zase v areálu sokolského stadionu Rockování – vystoupení rockových skupin bylo uvítáno zvláště mladou generací.

Z připravovaných akcí zahrnutých do LANŽHOTSKEHO KULTURNÍHO LÉTA 2016 to bude 15. července opět na sokolském stadionu divadelní představení Cesta zarůbaná od Fanoše Mikuleckého v nastudování ochotníků z Dolních Bojanovic. Věříme, že přitáhne diváky mladé i starší, neboť se jedná o zpěvohru z našeho regionu.

Po kladných ohlasech z loňského roku jsme opět objednali filmové představení, a to na dny 19. a 20. července a 16. a 17. srpna, s promítáním na sokolském stadionu. Filmy budou zvoleny podle aktuální nabídky.

Komise bude i nadále pokračovat v přehlídce dechových hudeb s názvem „Na Moravském břehu“, v sobotu 30. července se letos představí dechové hudby Brodčané, Sokolka, Zlatanka a Drietomanka, která bude hrát po skončení přehlídky i k taneční zábavě. Opět jsme zvolili přírodní areál sokolského stadionu.

Zpívání netradičních duet, které se mělo uskutečnit v srpnu, jsme přesunuli na měsíc říjen.

Samostatným projektem, na který jsme obdrželi od Jihomoravského kraje dotaci

ve výši 21 tis. Kč, bylo zapojení do Festivalu muzejních nocí s názvem „MUZEUM A TRADICE V LANŽHOTĚ“ dne 11. června. Po zkušenostech z loňského roku, kdy v místním muzeu proběhla ukázka prací spojených s pořízením kroje, chceme i nadále v tomto pokračovat a ukázky rozšířit. Novinkou pro letošní rok bylo zpracování těsta a pečení lanžhotských přegulovaných koláčků a zaplétání vlasů pod rožky. Pro děti byly připraveny soutěže, kvízy, malování na textil, vybarvování omalovánků s tradičními svérázovými motivy, poznávání květin a bylin. V kulturním programu vystoupil dětský národopisný soubor Jatelinka z Moravské Nové Vsi s dětskou cimbálovou muzikou. Z dětí přímo vyzařovala radost, že mohou zpívat a tančovat, že nacvičený program mohou předvést divákům. Vystupovaly v jednoduchých krojích a při té příležitosti jsem si kladla otázku: „Toto by se nenaučily také naše děti?“ Vždyť na školní akademii jsme mohli vidět, jak šikovni jsou žáci naší školy a to po všech stránkách - literární, dramatické, hudební, pěvecké, pohybové a jiné. Při založení národopisného kroužku v Lanžhotě vždy ztroskotá prvotní nadšení dětí na malichernostech většinou jejich rodičů a to odrazuje jak děti, tak vedoucí. Honorář, který jsme Jatelince zaplatili, věnovali nemocným dětem z Lanžhota. Tímto jim vyslovuje velké poděkování. Večerní vystoupení taneční skupiny Flash band pod vedením Emila Čapky byla opravdu třesnička na dortu. Atmosféru mohu popsat tak, že by bylo slyšet i špendlík spadnout. Diváci si odnášeli opravdu krásný kulturní zážitek. Škoda jen, že nebyla větší účast. Překrásná byla výstava krojových panenek, kde ochotní majitelé, nejenom z Lanžhota,

zapůjčili panenky, aby návštěvníci mohli zhlédnout různé druhy krojů. Vystavovalo se 102 panenek spolu s dalšími doplňky. Výsledek – nádhera. Byla to opravdu pas-tva pro oči. Obdiv zasluhují všichni, kdo oblékali a oblékají panenky do krojů. Jedná se o velmi pečlivou miniaturní práci se všemi detaily velkého kroje. Všem ochotným lidem, kteří zapůjčili své panenky touto cestou, děkujeme.

Možná jste zaznamenali, že vstup tento den byl do muzea volný, ale využili jsme příležitosti návštěvy většího počtu lidí s tím, že výtěžek dobrovolného vstupného ve výši 19.400,- Kč se rozdělil pro handicapované děti z naší obce a to mezi Milana Ulehlu, 7 let, Na Dílni 3 a Matěje Čermáka, 5 let, Luční 11b. Velké díky všem, kdo přispěli.

Chtěla jsem Vás seznámit s rozsáhlou činností kulturní komise, kterou členové zabezpečují ve svém volném čase. I když využijeme poskytnuté finanční dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje, zdaleka tyto peníze nebudou stačit a bude nutné sáhnout i do rozpočtu města. Také to je důvodem naší snahy o co nejpestřejší nabídku kultury pro všechny občany. Vaše účast nás budete motivovat k organizaci dalších akcí. Věříme, že si bude moci vybrat každý.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Pět let služby v Lanžhotě

Jaroslava Bartošová

A léta běží, vážení. Vzpomněla jsem si na název nějakého dávného rozhlasového pořadu, když jsem přemýšlela, jak začít. Je to už pět let, kdy do naší farnosti přišel nový duchovní správce P. Josef Chyba. Otec Josef než nastoupil do Lanžhota, působil v několika obcích, nejdéle v Dubňanech – deset let. Z různých působišť má jistě i různé zkušenosti. Když přišel do Lanžhota, měl určitě také nějaké představy, očekávání, plány. Proto jsem se rozhodla položit mu několik otázek, které by vystihly jeho pětileté působení v Lanžhotě.

Co vám dalo nebo vzalo pět let v Lanžhotě?

Nové místo vždy přináší ztrátu pro kněze, zvláště slouží-li ve farnosti delší dobu. Jsou to především vztahy, které se za delší dobu služby vytvoří. V této souvislosti vzpomínám na jedny rodiče z Dubňan, kteří mi při loučení ve farnosti říkali: „Naše děcka s vámi, duchovní otče, vyrostla. Od 1. svatého přijímání do biřmování.“ To je silná zkušenost. Ještě teď se tu a tam někdo ozve, navštíví mě nebo zve na nějakou rodinnou slavnost. Zrovna mi-

Svaté přijímání

nulý týden tu byli mladí a zvali mě na svoji svatbu, tak musím jet. Deset let, které jsem tam strávil, se samozřejmě na mně podepsalo a pak se nevyhnu ani určitému srovnávání, vzpomínání. I další farnosti, ve kterých jsem působil - Jedovnice, Dyjákovice, Blansko, Slavkov u Brna, kostel sv. Michala v Brně, Telč ve mně zanechaly stopy, které mohu nyní zůročovat.

No a co mi dalo těch posledních pět roků zde? Nové zkušenosti a začínají se pomalu vytvářet také nové vztahy. Tady mě napadá známý citát z Malého prince, „pro čas, který jsi věnoval své růži, je tak důležitá ...“ cituji zpaměti, není to přesné,

ale vyjadřuje důležitou věc v našem životě. Ke všemu je třeba čas, to je něco, co dnes vidíme stále méně a méně. Tak trochu přenášíme do našeho života, co jsme se naučili dálkovým ovladačem u televize, rychle přepínat mezi programy, tedy mít vše hned, bez čekání. Do vztahu se však musí investovat čas. Viděl jsem jeden obrázek, na něm je tatínek, jak surfuje na notebooku, maminka, jak cosi hledá na tabletu, a dítě, jak píše SMS. Uprostřed stolu, u kterého sedí, svítí vánoční svíčka. A nadpis - vánoční pohoda. Uvědomil jsem si při tom, že už ani na slavení Vánoc již nám nezbyvá čas.

Jaké byly vaše představy, když jste nastoupil v Lanžhotě?

Nejedná se o moje první nebo druhé místo, tak ze zkušenosti jsem věděl, že vše potřebuje čas, aby člověk poznal nové působíště. Lanžhot jsem před tím neznal, a tak jsem spíš byl zvědavý. Bylo zde právě svěcení a primice, tak jsem byl trochu v očekávání, jak tato farnost žije, když dala církvi kněze.

A co jste zjistil?

No, že k životu prvních křesťanů, jak ho popisuje ve Skutcích apoštolů sv. Lukáš, máme ještě hodně a hodně co dotahovat. To je však podobné i v jiných farnostech.

Co byste rád změnil?

Už jsem dospěl do bodu, o kterém píše velký papež Jan XXIII. - když nastoupil na první místo, tak chtěl všechny změnit, a na posledním se snažil změnit sebe. Tak jsem tak trochu na tom i já, jak papež na posledním místě. Jistě byl bych rád, aby byla ve farnosti živá víra, ale to chce každý farník, tak v tom máme snad stejné touhy a očekávání. Vždy se budou rodiče snažit předat to nejcennější, co mají, svým dě-

tem, tedy víru v Ježíše Krista našeho Pána a Spasitele. V tomto úkolu jsem připraven jim být nápomocen.

Co si myslíte, že by se z vašeho pohledu mělo co nejdříve opravit?

Je to velmi komplexní otázka. Už s minulou farní radou jsme vytvořili stavební „podkomisi“, jejímž úkolem bylo právě vypracovat celkový požadavek oprav, rozfázovaný na malé dílčí krůčky. V komisi se zpracoval návrh (zaměření prostoru) pro nové topení v kostele pro firmu, která pak nacenila možnou realizaci. Vycházelo to i s brigádnickými pracemi na jeden milion dvě stě tisíc korun. Nakonec jsme od toho upustili, musela se ještě splácet půjčka. Nemůžeme čekat, že dostaneme od státu nějaké peníze na opravu bez bližší konkretizace. Je třeba mít již vypracovaný celkový program oprav se stanovením priorit, a pak jednotlivé projekty. Jakmile bude vypsán nějaký grant, musíme ihned o peníze požádat. K tomu se předpokládá vždy, že je celá dokumentace již připravena, tedy investice do zpracování projektů. A co nás čeká? Čeká nás dokončení dlažby v kostele, tedy sjednotit podlahu s mramorem, který se již nachází mezi lavicemi v lodi kostela a byl položen někdy v 70. letech minulého století, se zbytkem již nevyhovující prošlapané dlažby, která je nyní

Svaté přijímání

zakryta kobercem. S tím souvisí rozhodnutí stylu temperování kostela – mohlo by se položit podlahové topení a nová dlažba na to. Dále dokončení elektroinstalace s doladěním osvětlení a nakonec úprava chrámového prostoru podle předpisů II. vatikánského koncilu, zatím se mše svatě odehrávají na provizorní dřevěné bedně (oltáři). Následně výmalba kostela. Na závěr by se měla udělat fasáda kostela. Zůstává otázka také bezbariérového přístupu do kostela. Pozemek okolo kostela nepatří již farnosti a bylo by to jistě vhodné zařadit do začátku seznamu priorit.

Z mého laického pohledu - nikdy jsem stavařinu nestudoval - bych zateplil kostel. Zateplení stropu a s tím související výměna již nevyhovujících dveří, kterými poměrně silně táhne. Při bohoslužbách v zimním období by nám bylo v kostele pocitově lépe a ještě by se ušetřila nějaká koruna. Vše je ale závislé na penězích, které po počátečním splacení dluhu za zprovoznění věže kostela jako vyhlídky, zatím šetříme.

Jsou sbírky na opravy dostatečné?

Pokud jsme trpěliví a opravy budeme dělat postupně ve víceletých intervalech, tak ano. Na zateplení kostela již finanční prostředky máme.

Máme nějaké možnosti jak získat nějaké finanční prostředky navíc?

Ano, je možné se přihlásit na vyhlašované granty - pokud je projekt přijat, pak můžeme počítat s podporou Evropské unie.

Jaké máme pravidelné příjmy mimo sbírek?

Mimo nedělní sbírky stojí za zmínku pronájem za umístění telekomunika-

ní techniky Vodafone a T-Mobile, každý operátor za rok platí okolo 60 000 Kč.

Byl jste nedávno ustanoven do funkce děkana. Co to znamená pro vás a pro farnost?

Děkan má na starosti kněze ve svěceném děkanství, je to spíš služba těmto kněžím. Například kromě rekolekcí, které řídím, tak také kněze vizituji (kontrola duchovně pastorační činnosti). Zápis se pak osobně předává otci biskupovi. Na jednu stranu je to služba pro celek církve, na druhou stranu tím trpí vlastní farnost, protože často musím být služebně jinde.

Jezdíte často na různé přednášky, můžete nějak přiblížit tyto vaše aktivity?

Kromě jmenování děkanem břeclavským mě ještě otec biskup jmenoval i moderátorem přednáškového cyklu Formačních setkání kněží do pěti roků po přijatém kněžském svěcení. Mým úkolem je zajistit přednášející, celé setkání následně v Brně na Petrově moderovat a na konci formačního cyklu domluvit a jako předseda také vést farářské zkoušky mladých kněží. Ti pak mohou být ustanoveni faráři ve svých farnostech. Do této zkoušky jsou jen administrátoři farnosti, ne však faráři.

Vaše činnost je tedy dosti náročná. Mám dojem, že dříve mívával děkan k ruce pomocníka. Takový administrátor by se vám určitě hodil. Ale víme, že při počtu kněží v dnešní době to asi není dost reálné řešení. Nezbyvá, než abychom se snažili zapojovat my, všichni farníci. Děkuji vám, duchovní otče, za zodpovědní otázky. Bylo by jich i více, ale to zase až někdy příště. Třeba o vašem názoru na budoucnost naší farnosti, na naši mládež, mladé rodiny. Přeji vám i nám dobrou spolupráci do další „pětiletky“.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

Slet čarodějnic

kolektiv MŠ Lanžhot

Věřte – nevěřte, ale letošní jaro bylo obzvláště úrodné na množství čarodějnic, čarodějů, různých strašidel a všichni si dali sraz na prostranství za dětským hřištěm na „Sokolském“. Ale my jsme na ně byli připraveni. Krásně vyrobenou čarodějnicí jsme spálili na hranici a tím jsme definitivně zahnali zimu a přivolali jaro.

Jako správní čarodějové jsme také zaspívali a zatančili čarodějnickou píseň a potom už každý mohl jít plnit připravené kouzelné úkoly. Byl to třeba let na koštěti mezi překážkami, pavoučí školka, vaření lektvaru, skládání rozstříhaných čarodějnic, procházení pavučinou kde čekal ukrytý pavouk – záškodník, zametání kouzelnickým koštětem, chůze na začarovaných chůdách, vyrábění látkových čarodějnic, výroba pavoučího klobouku a další záladné úkoly. Kdo byl unaven a měl hlad, ochutnal čarodějnické cukroví a také si opekl párek na ohýnku a v klidu

Foto: Paulíková Kateřina

si užíval krásného sobotního odpoledne se svými dětmi u ohně a zpěvu s kytarou.

Rádi bychom jménem MŠ Lanžhot poděkovali všem rodičům, kteří se velkou měrou podíleli na této akci, ať už činem, materiálně, pěvecky, esteticky, dobrou radou či inspirací. Poděkování patří i Mysliveckému spolku Lanžhot, Městu Lanžhot, žákům ZŠ Lanžhot (na stanovištích), Vítovi Kocmánkovi, Mgr. Milanovi Kocmánkovi a jeho 2.A. Největší dík patří rodičům a prarodičům Filipa Konráda, kteří zajišťovali občerstvení a přípravu ohnišť.

Foto: Markéta Procházková

Den Země

Markéta Procházková

Den Země je den věnovaný Zemi, který se každoročně koná 22. dubna. Kdo obývá naši Zemi? Zvířátka, rostliny, lidé. Co nám Země dává? Vodu, vzduch, obživu a krásu. Abychom uchovali poklady naší přírody, šetříme vodou i surovinami. V pátek dne

20. 4. 2016 proběhl na naší mateřské škole projektový den ke Dni Země, jehož účelem bylo naučit žáky odpovědnému vztahu vůči našemu životnímu prostředí a vytvářet u nich pozitivní zkušenosti z kontaktu s přírodou, se zvířaty a rostlinami. Pod vedením odbornice Anežky Bartošové jsme se vydali na místní broukoviště. Připravené aktivity prověřily znalosti dětí o včelách, podle klíče určovaly vodní živočichy. Poznaly spleštlé blátivé, potápníky, chrostíky a jiné. Ve smíšených skupinách si děti povídaly a získávaly nové informace. Den Země byl velmi zdařilou akcí, žáci si z něho odnesli spoustu zajímavých zážitků, dozvěděli se mnoho zajímavých informací, ve smíšených kolektivech si všichni vzájemně pomáhali, a co bylo vůbec

Foto: Markéta Procházková

nejprínosnější, někteří překonali doslova sami sebe, když odbourali původní strach a dokonce si za pomoci pohladili ropuchu. Po vodě jsme pouštěli loďky vyrobené z korkových zátek, každá měla na plachtě nakreslenou kresbu a byla barevně odlišena. Celou akci jsme zakončili u rodiny Topolanských návštěvou oveček s jehňátky a kozy s kůzlátky.

Záhonky v MŠ

Markéta Procházková

Jaro je tady! A tak jsme chtěli vytvořit na naší zahradě zeleninové záhonky pro děti. Na zahradě naší školky bylo nepoužívané jedno pískoviště a rozhodli jsme se, že záhonky budou mít vhodné slunné místo. Každá třída má svůj kousek půdy označený názvem třídy a doplněný vhod-

ným obrázkem k dané třídě. Záměrem bylo, aby vypěstované plodiny byly k užítí dětí. Děti se samy zapojily do výsadby. Na nich děti za pomoci učitelek pěstují, plejí a zalévají hrášek, letní salát, kedlubny, rajčata, papriky. Děti se pod vedením učitelek zapojují během dne do činností spontánně. Někdo je aktivní, někdo přihlíží a pozoruje ostatní při péči o záhonky. Záhonky jsou doplněny různými bylinkami. Dále se těšíme na jahody, které čekají, tak jako my, na hřejivé sluníčko. S radostným očekáváním každý den pozorujeme, co se na záhoncích změnilo, co už vyrostlo. Další péče je spojená se zaléváním záhonků, ve kterém se děti střídají. Ještě chvíli si počkáme na svou první vlastnoručně vypěstovanou úrodu. A také se těšíme na dětskou radost nad zralými plody.

Foto: Markéta Procházková

Krtek a kalhotky

Markéta Procházková

To je název pohádky, která na nás čekala v místní knihovně. Paní knihovnice zapojila děti do vyprávění pohádky pomocí obrázků přilepených na špejlích. Krtek si s pomocí ostatních zvířátek ušije nádherné kalhotky s kapsami. Dále děti měly najít obrázky pohádkových postav, ukryté a různě poschovávané v regálech s knihami. Poté si poslechny popletenou pohádku a správně měly přiřadit pohádkovou postavu, která patřila do dané pohádky. Následně si otázkami knihovnice ověřila pozornost malých posluchačů. Hravou formou se seznámily s knihou, povídaly si o šetrném zacházení s knihami a o tom,

Foto: Markéta Procházková

jak se v knihovně půjčují knihy. Mnoho našich dětí již knihovnu navštěvuje se svými rodiči nebo jinými rodinnými příslušníky, několik dětí však bylo na návštěvě knihovny poprvé. Návštěva byla velmi poučná a dětem se líbila. Velké díky patří knihovnici Jitce Petrlové, která pro děti připravila pěkný a poutavý program.

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA
Okénko školy LANŽHOT

Pavel Novák bavil i transformera a upíry na školním karnevalu

Stejně jako v předchozích letech se i letos konal dětský maskarní karneval v sále Podlužanu. Tentokrát v neděli 13. března a ve spolupráci s profesionálním zpěvákem a bavičem Pavlem Novákem mladším. „Když jsem přišel, Pavel Novák už v sále zpíval a tancoval s dětmi a vypadalo to, že se děti velice baví. Celkem se jich tam sešlo více než 120. Na programu bylo zpívání i tzv. rozcvička, při které děti napodobovaly pohyby Pavla Nováka. Jako

každý rok nechyběla ani tombola a různé soutěže pro děti. Na maskarním karnevalu se mi nejvíce líbilo velké množství masek. Například maska Transformera, který se skoro ani nevešel do dveří, nebo převleky mumií a duchů. Zaujaly mě také dary v tombole, třeba sekačka na hraní, plastelína, lego atd. Celkově se mi karneval moc líbil a těším se na další,“ popsal atmosféru reportér Klubka Jiří Mužík. Na své si ale došli i žáci naší školy, protože v pátek před karnevalem syn slavného zpěváka vystou-

pil s výchovným koncertem pro 1. i 2. stupeň. „Pavel Novák si pro nás připravil výchovný, ale přitom zábavný koncert. Spolu s dalšími dětmi jsme poslouchali známé domácí i světové hudební hity, které hrál a zpíval. I když nás pobízel, abychom se zapojili, nikomu se do toho ale nechtělo. Možná to bylo tím, že byl zaměřený spíše na menší děti. Pro nás byly spíš ty ostré vtipy a zábava. Myslím si ale, že se koncert líbil a na další si určitě rádi počkáme,“ doplnila naše redaktorka Michaela Kováčová.

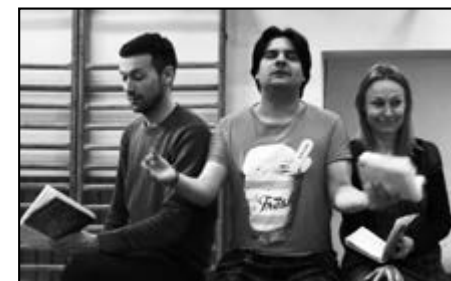

Foto: Paulíková Kateřina

Herci přivezli zábavný příběh o hubnutí a první lásce

Nela Haluzová

Tento školní rok jsme již podruhé mohli vidět Listování, literárně-divadelní show herce Lukáše Hejlíka, který spolu s kolegy propaguje čtení knih i mezi dětmi. Tentokrát přijeli s knihou Život k sežrán od Mikaela Olliviera. Kromě Lukáše Hejlíka a Alana Novotného listovala i Lenka Janíková. Ben je chlapec z Francie, který ve svých patnácti letech váží

přes devadesát kilo, moc rád jí a je mu nějak tak jedno, jestli váží víc nebo méně, než by měl. Nerozhodí ho ani dopis od doktorky s doporučením na dietu. Problém je v tom, že je zamilovaný do své spolužačky Claire, ta ho ale vidí jen jako kamaráda. Jeho matka se rozhodne zakročit a zavede jej k doktorovi a ten mu nařídí přísnou dietu. Kvůli Claire, které se jeho dieta zamlouvá, je odhodlaný pokračovat. Své problémy přesto řeší jídlem a dál přibírá. Záleží ale jen na vzhledu? Listování humorně podaným příběhem o hubnutí a první lásce se mi líbilo více než to minulé, bylo zábavnější a více dějové. Herecké výkony opět nezklamaly a celkově pro mě bylo toto představení skvělým zážitkem.

Lužická laťka očima Tamary - nejdřív stres, pak osobní rekord

Tamara Mikičová, 6.A

Lužické laťky, školních závodů ve skoku vysokém, jsem se letos zúčastnila spolu s výběrem žáků naší školy a dalších zástupců regionu. Moje pocity byly zpočátku strašné. Nejdřív jsem se celá třásla, pak jsem měla i husí kůži. Když jsem ale přeskočila laťku poprvé, začala jsem to zvládat. Pomohli mi i kamarádi, kteří mi drželi palce, i když sami závodili. Pak se ale laťka zvýšila na 125 cm. Říkala jsem si, že to nemám šanci přeskóčit, ale na třetí pokus jsem to zvládla. Laťka pak šla na 130 cm a to jsem už ani na třetí pokus neskočila. I když jsem ve své kategorii skončila čtvrtá, jsem ráda, že jsem se překonala. U nás v Lanžhotě jsem totiž skočila vždy maximálně 115 cm.

K planetě zemí bychom se měli chovat slušně 365 dní v roce

Kateřina Barancová, 7.A

Den Země. To je den v roce, kdy by se všichni měli začít k přírodě chovat slušně a alespoň neodhazovat odpadky. Naše planeta je jediná, která je obydlená a plná živých bytostí a nejpohodlnější zvěře. Přírody si v dnešní společnosti nikdo moc nevážá, děti sedí za počítačem a „chodit ven“ jim nic moc neříká. Den Země jsme v naší škole oslavili 22. dubna. I když by naše třída raději jela do přírody, dívali

jsem se místo toho na německý dokument Z popelnice do lednice. Film pojednával o neuvěřitelném a nesmyslném plýtvání jídlem. V Evropské unii se ročně vyhodí až 90 milionů tun jídla, které je ještě požitelné. Kdybychom použili jídlo, které vyhazuje EU a Amerika dohromady, nakrmili bychom všechny hladovějící na světě až třikrát. Proto bychom podle mě Den Země měli slavit 365 dní v roce a ne pouze 22. dubna!

Vydali jsme se na Pohansko uklídit nepořádek

Jiří Mužík, 6.A

V pátek 22. dubna se opět konal Den Země a naše třída 6.A šla pěšky na zámek Pohansko. Už cesta tam byla docela vtipná a vyčerpávající. Celkem 8 km na zámek a 8 km zpátky domů. Když jsme přišli na Pohansko, dala nám paní ředitelka úkol postavit z malých klacíků něco, co je spojeno s Dnem Země. Úkol jsme splnili a asi půl hodiny jsme odpočívali. Potom si nás paní ředitelka zavolala a šli jsme sbírat odpadky v okolí Pohanska do pytlů. Moc jsme toho ale nenabírali, protože okolí Pohanska je čisté. Potom jsme se vydali domů a cestu jsme si zpestřovali zpíváním.

Když jsme dorazili do Lanžhota, už jsme skoro nikdo nemohli udělat ani krok, ale nakonec jsme to zvládli.

Rozhovor s Vítou Kocmánkem

V sobotu 16. dubna se konala celorepubliková akce Uklidíme Česko, která měla za cíl upozornit na bezohledné nakládání s odpadky vůči přírodě. Už poněkolkáté se do ní zapojili i dobrovolníci v Lanžhotě. Stejně jako v minulosti organizoval akci místní skautský oddíl Bantuové s IQ Roma servis a místními dobrovolníky. Proto jsme do tohoto čísla udělali rozhovor s jedním ze skautských vedoucích, Vítou Kocmánkem. Kde jinde než v přírodě.

V dubnu se konala akce Uklidíme Česko. Jak to probíhalo u nás v Lanžhotě?

V Lanžhotě akce začala v devět hodin dopoledne. Sešli jsme se u Jednoty na Nové ulici, přivítali se a vyrazili k mís-

tu, kde jsme měli uklízet – k rybníku Kout. Protože účastníků bylo hodně, mohli jsme se rozdělit. Jedna část šla uklízet k „Caji“ a zbytek se rozděлил na poloviny a vyrazil kolem rybníka. Zhruba po dvou hodinách bylo hotovo. Odpadků bylo mnohem víc, než jsme původně čekali. Mohlo toho být i dvě stě kilo. Za takový úlovek jsme si zasloužili odměnu, a tak jsme si opekli špekáčky.

V pátek 22. dubna se slavil i Den Země, zapojila se do něj i naše základní škola. Jaký má podle tebe tento svátek význam a jak by se měl nebo mohl slavit?

Podle mě by měl lidem připomenout, že na naší planetě nejsou sami a že by se k ní měli chovat lépe. Samozřejmě je fajn o tom mluvit, ale mnohem lepší je něco

konkrétního pro přírodu udělat – zajít do lesa a třeba tam posbírat odpadky, zasadit za městem strom, keř, prostě něco přínosného pro přírodu.

Mezi další svátky se řadí i ten skautský (svátek sv. Jiří), který jsme oslavili nedávno. V ten den bylo ale na Pražském hradě skautům a skautkám policií znemožněno zpívat českou hymnu. Co si o tom myslíš?

O vykázání z Hradu jsem slyšel a musím říct, že mě to dost znepokojilo. Jaký měla policie důvod znemožnit skautům si zazpívat hymnu? Podle mě je to nepřijatelný krok. Hrad už se za něj omluvil, ale stejně je to přinejmenším divné a pro mě nepochopitelné.

Když už jsem nakousla téma skautingu, lanžhotský oddíl opět přijímá nováčky. Jakým způsobem oddíl funguje a co se snaží děti naučit?

Přesně tak, přijímáme nové skauty z řad dětí od 2. do 5. třídy. Máme skupinu nováčků a skupinu starších dětí. Všechny se učí řadě věcí, které se ve škole většinou nenaučí. Například orientovat se v terénu podle buzoly a mapy, sbalit se na výlet, rozdělat oheň nebo ošetřit zraněného (to se většinou dozvídají až později). Naučí se ale třeba i poznávat rostliny, zvířata nebo stromy a můžou pak „perlit“ v přírodopisu. Hlavně se ale děti naučí slušnému chování a vystupování, takže si odnáší i kladné životní hodnoty.

Jak dlouho se zabýváš skautingem a jaký k němu máš vztah?

Já se skautingem zabývám necelé čtyři roky a hodně mě

naplňuje. Našel jsem si tam výborné kamarády. I ve svých 16 letech jsem se tehdy naučil spoustu nového a samozřejmě díky našemu oddílu mám mnoho nezapomenutelných zážitků.

Hodláš se skautingu věnovat i nadále, přestože studuješ?

Samozřejmě, skaut mi toho dává hrozně moc, už si to bez těch lidí, akcí a zážitků nedokážu ani představit. I když do školy dojíždím 218 kilometrů, snažím se samozřejmě naskládat si rozvrh tak, abych měl pátky, kdy máme schůzky, volné.

Co studuješ a čemu se chceš v budoucnu věnovat?

Chodil jsem na místní základní školu a loni jsem odmaturoval na břevlanském gymnáziu. Teď prvním rokem studuji na Univerzitě Pardubice, konkrétně na Dopravní fakultě Jana Pernera. A jaké mám plány do budoucna? No, někdo přece už konečně musí v té dopravě udělat pořádek! (smích)

A otázka nakonec. Co bys vzkázal mladší generaci?

Mladší generaci bych vzkázal, ať si užívají, ale ať úplně nekašlou na školu a jiné povinnosti.

Za rozhovor děkuje **Nela Haluzová (9. A)**

Básně dětí základní školy na téma Lanžhot

Tereza Petřlová, 5.B

*Znám městečko krásné,
o něm každý skládá básně.
Já se taky pokusím,
svoji fantazii okusím.*

*Město Lanžhot každý zná,
cyklistika v něm rozkvétá.
V Lanžhotě je velká tradice,
hody se zde slaví velice.
Všechno je tu, jak se patří,
tohle město vše opatří.*

*Je tu dobrá kapela,
starosta to vede zvesela.
Teachers to je jméno známé,
hrají pro dospělé i mladé.*

*Tohle je moje básnička,
mamka vaří vajíčka.
Utíkám jíst na stojáka,
nechám číst dalšího spolužáka.*

Romana Petřlová, 5.A

*Lanžhot malebná je vesnice,
leží u slovenské hranice.
Vesnice ne, už jsme město,
malebné je ale přesto.*

*Jsou tu lidé veselí,
o radost se podělí.
Hody, hodky, zahrávání,
muziky zní vyhrávání.
Mája vyšší kostela
ručně vždy se stavěla.
Krojovaná chasa pod ní je,
zpívá, verbuje a tancuje.*

*Lidé nejen zábavou zde žijí,
ale pracovití jsou a pilní.
Město krásné sobě zbudovali,
aby mladí tady zůstávali.*

*Kdo k nám přijel z blízka z dálí,
každého jsme přivítali.
I vy přijďte se podívat,
nebudete litovat.*

Jan Uher, 4.A

*Na náměstí kostel stojí,
z jeho věže zvony zvoní,
na věž vede schodů řada,
na vyhlídce zvolám hurá!*

*Lanžhot mám jak na dlani,
krásně vidím do dálí.
Jsou tu kurty tenisové,
dětské hřiště průlezkové.
Hřiště máme fotbalové,
jedno staré, jedno nové.*

*Školka, škola moderní,
vedle hala sportovní.
Na náměstí starý dům
a v něm krásné muzeum.*

*Soutok, lesy, pohoda,
je tu krásná příroda.*

Mrtvé město? Ne, v Lanžhotě je čím dál víc akcí

Aneta Šestáková, 9.A

O Lanžhotě se často říká, že je to mrtvé město, nic moc se tady neděje, je tu málo kultury atd.

V poslední době se ale začaly objevovat pestré akce, které dění v našem městě oživily. Jen v dubnu se tu uskutečnilo například ekologické setkání Uklidme Česko, o týden později zase sportovní událost Rozběhejme naše město a poslední den v měsíci měly děti možnost zúčastnit se Pálení čarodějnic. Podle mého názoru je skvělé, že je v Lanžhotě čím dál více kulturního a společenského vyžití. A to je

Foto: Paulíková Kateřina

dobře. Tímto článkem bych chtěla všechny organizátory povzbudit, aby takové akce pořádali i nadále a klidně častěji. Taký si myslím, že loni o prázdninách sklídilo úspěch letní kino, takže by bylo příjemné tuto akci zopakovat. Osobně bych uvítala ještě více divadelních představení.

Za poslední dva roky tu byly jen dvě a je škoda, že tu nebývají častěji. Nejen já, ale určitě i více občanů Lanžhota by divadlo také ocenilo. Stejně jako hudební festivaly a koncerty. Mrtvým městem podle mě ale Lanžhot určitě není.

Noc s Andersenem

Jitka Petřlová

Už po šestnácté se v pátek 1. dubna konala Noc s Andersenem. Děti si mohly toto pohádkové večerní dobrodružství prožít ve více než 1.630 zaregistrovaných místech nejen v Evropě, ale i v zámorí. Nocuje se v knihovnách, ale i ve třídách, klubech, domovech dětí.

A protože jsme si připomínali 180 let od napsání pohádky Hanse Christiana Andersena Malá mořská víla, musely

Foto: Jitka Petřlová

děti, které se chtěly Noci s Andersenem v lanžhotské knihovně zúčastnit, přinést namalovaný obrázek z již zmiňované pohádky. Obrázků se v knihovně sešlo skoro dvacet.

Foto: Jitka Petřlová

Noc v knihovně si nakonec přišlo užít 15 děvčat a jeden mužský vedoucí, kterému touto cestou děkujeme za obětavost. Naše večerní dobrodružství začalo rozdělením holek do tří družstev – Krakeni, Mořské krysy a Mořští koníci.

Úkolem večera bylo lovení perel, kterými pak zachráníme Malou mořskou vílu.

Perly získávala družstva díky své šikovnosti, mrštnosti a chytrosti. Dívky musely luštit tajná písmena, hledat ukryté vzkazy, přeskakovat ohnivé moře a zvládnout překážkovou dráhu. Kolem desáté hodiny večerní byly úkoly splněny, nasbírané perly stačily na záchranu Malé mořské víly a po vyhodnocení celkového součtu bodů zvítězilo družstvo Mořských koníků.

Kromě soutěží vyšel čas na tvoření, bohatou večeri, hry a přečtení pohádky na dobrou noc. Večerka se pro neustálé štěbetání protáhla do hodiny popůlnoční.

Ráno po rozsvícení, snídani a závěrečném úklidu jsme s radostí předávali holky rodičům, na které si nikdo během noci ani nevzpomněl.

Doufám, že i příští rok bude o akci mezi dětmi zájem a v Noci s Andersenem budeme i nadále pokračovat.

V červnu nás čeká již tradiční akce. Knihovna přihlásila naše prvňáčky do projektu SKIP Už jsem čtenář – Knížka pro prvňáčka. Během školního roku se žáci z prvních tříd zúčastní vzdělávacích lekcí v knihovně a za svou aktivitu budou na konci první třídy pasováni na čtenáře. Jako dárek si odnesou knížku od Bary Buchalové – Knížkožrouti.

O prázdninách zve knihovna děti i jejich rodiče na Prázdniny v knihovně. Tak jako loňský rok se budeme těšit na společné setkávání. Každé úterní dopoledne v sále Městského úřadu knihovna nachystá tvoření a výrobu dárků, upomínkových předmětů. Budeme se snažit zařadit i nějaké soutěže nebo hry pro děti. O programu či případných nutných pomůckách na aktuální týden Vás budeme informovat v kabelové televizi, na webových stránkách města a knihovny.

Jinak důležité upozornění! Během prázdnin, jako každoročně, se nebude v pátek půjčovat! Otevírací doba v pondělí, středu a ve čtvrtek zůstává nezměněna!

OTEVÍRACÍ DOBA BĚHEM PRÁZDNIN	
Pondělí	13-18 hod.
Úterý	zavřeno
Středa	9-12 a 13-17 hod.
Čtvrtek	13-18 hod.
Pátek	zavřeno

Městská knihovna Lanžhot zve na

Prázdniny v knihovně

**každé úterý
od 9.00 do 12.00 hod.**

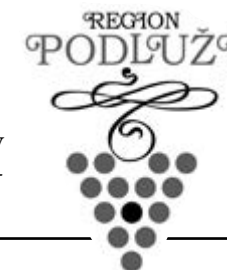
**tvoření
soutěže
hry**

Bližší informace: v knihovně, tel.: 519 336 794
nebo na informačních kanálech města.

Co dělá region Podluží?

Denisa Spevářová

Region Podluží by Vás rád informoval o akcích, které proběhly v prvním čtvrtletí tohoto roku. Věřte, že zajištění, režie a zafinancování těchto akcí stojí nemalé úsilí.

29. 1. 2016	XIII. ročník - Ples Regionu Podluží v Mikulčicích
25. 2. 2016	Mezi obecní finále v kuželkách v Lanžhotě
17. 3. 2015	Lužická laťka - soutěž ve skoku vysokém pro žáky ZŠ
2. 4. 2016	XII. ročník - Přehlídka dětských folklorních souborů v Moravském Žižkově
10. 4. 2016	V. ročník - Zpěváčci Podluží – soutěžní přehlídka ve Starém Poddvorově
22. 4. 2015	XIII. ročník - Cyklovýlet „Otvírání jara na Podluží“

Kuželky – Lanžhot

Zástupci z Lanžhota se po velké bitvě s obcí Prušánky mohli těšit z prvního místa a putovní pohár zůstal „doma“. Nejlepším hráčem byl navíc vyhlášen Dušan Radoň.

Lužická laťka

Děti ze ZŠ Lanžhot se tentokrát zúčastnily ve velkém počtu a přivezly domů devět krásných medailí. Podpora sportovních aktivit dětí našeho regionu je důležitou součástí práce Regionu Podluží.

Výherci v kuželkách, foto Denisa Spevářová

Děti ze ZŠ Lanžhot, foto Denisa Spevářová

Zpěváčci Podluží – Starý Poddvorov

Lanžhot letos zastupovaly pouze děti v kategorii MŠ a Adam Uher se umístil na krásném druhém místě. Region Podluží se snaží podporovat a zachovat naše tradice už od nejmladších.

Zpěváček Podluží, foto Denisa Spevárová

Cyklovýlet „Otvírání jara na Podluží“

Z Lanžhota se zúčastnilo několik občanů a dle ohlasů se akce velmi líbila. Vyjízďelo se z Moravského Žižkova, přes Velké Bílovice, Vrbice, Čejkovice, Nový Poddvorov a končilo se U Jeňoura v Prušánkách

Cyklovýlet, foto Denisa Spevárová

na dobrém obědě. Zastávky: Hradištěk Velké Bílovice, Vrbice, Sonnetor Čejkovice, rozhledna Regionu Podluží v Novém Poddvorově. Pojeďte příští rok také.

V nejbližších měsících proběhnou další akce, nejen pro děti, na které Vás vždy upozorňujeme prostřednictvím kabelové televize. Na všechny akce Regionu Podluží jste srdečně zváni. Také bych ráda upozornila, že o aktivitách Regionu Podluží se vždy dočtete v půlročním zpravodajství časopisu Zvony Podluží.

Už osmdesát?

Hana Tučková

Mnoho lidí se jistě pozastaví nad věkem pana Tomáše Polacha. Ano, v červnu tohoto roku se dožívá 80 let.

A jak ho vidíme? Jako člověka vitálního, plného života. Sportovce, který od mládí nikdy nezahálel. Sportu se věnoval celý život aktivně i pasivně a i teď, kdy mnozí již jen odpočívají, on se stále věnuje cykloturistice a spolu s kamarády pravidelně hraje kuželky. Nevynechá žádný fotbalový zápas na našem hřišti a v televizi žádný pře-

Tomáš Polach

nos sportovního utkání. Pro sport byl vždy a i nadále je velmi zapálený. Ale umí i odpočívat s knihou v ruce.

Od vyučení v oboru řezník nikdy nedělal ostudu svému řemeslu. V zaměstnání byl poctivý a od dělníka se vypracoval až do vedoucí funkce. V kolektivu oblíbený a uznávaný, protože uměl vždy poradit a pomoci. K zaměstnancům byl spravedlivý a také dokázal jejich práci patřičně ocenit. A co zabijaček v Lanžhotě nadělal! Těžko by se to dnes již dalo spočítat. V mrazu, dešti, za každých podmínek, když slíbil, tak vždycky přišel. A to měl i tři zabijačky za jeden den. Určitě pocítoval na sobě únavu, ale po odpočinku se vzchopil a šel do toho znovu. Byl zodpovědný a nedokázal by práci slíbit a neudělat.

Po prvních svobodných volbách byl v roce 1990 zvolen do funkce starosty obce. I tehdy se objevili jednotlivci, kteří měli výhrady k tomu, že „obyčejný dělník“ bude řídit obec. Výsledky se projevily po 12 letech jeho působení ve funkci. I když byl Lanžhot hodně rozkopaný, byla dodělána kanalizace včetně postavení čističky odpadních

vod, rozvodu pitné vody, kabelová televize, upraveny chodníky, vyasfaltovány silnice a mnoho jiných drobných stavebních oprav na obecním majetku. Jednou z velkých staveb byla sportovní hala u základní školy, která dnes je již neodmyslitelným místem sportovců a kde se konají turnaje nejen místního významu.

Samozřejmě že není člověk, který by se zalíbil všem, to platí o každém z nás. Ale pan Polach se vždy snažil o to, aby uspokojil požadavky a nároky občanů a přitom dodržel platné zákony a předpisy.

Dnes, kdy v kruhu rodiny a přátel slaví významné životní výročí, jistě si v duchu promítá všechny roky svého života a sám se podivuje nad tím, jak to všechno uběhlo, jak to zvládal. Velkou oporou v životě mu byla manželka Anna, se kterou vychoval děti Tomáše, Annu a Rostislava. Nyní je šestkrát dědečkem a jednou pradědečkem. Připojujeme se k jeho rodině s velkým poděkováním za vykonanou práci pro obec a do dalšího života přejeme hlavně zdraví, spokojenost a pohodu.

Díky, paní doktorko

Hana Tučková

Do seznamu jubilantů Lanžhota musíme zahrnout i dlouholetou dětskou lékařku MUDr. Zdenku Kuželovou. Stále vitální a optimistická lékařka, která v červnu oslavila své významné životní jubileum, zajišťuje preventivní a léčebnou péči již druhé generaci lanžhotských dětí. Každý jiný člověk v tomto věku si užívá zaslouženého odpočinku, a ona denně dojíždí z Břeclavi do ordinace v Lanžhotě za „svý-

mi“ dětmi. Co to bylo dětských pacientů, se kterými během více než čtyřicetiletého působení přišla do styku! A neléčí jenom děti lanžhotské, ale vyhledávají ji rodiče s dětmi z blízkého i vzdálenějšího okolí. I přes své zdravotní problémy, se kterými se vždy velmi rychle vyrovnává, je stále obětavá a pečlivá ve svém poslání. Dětem rozumí a snaží se vždy odpovědně přistupovat k řešení jejich zdravotních problémů.

Její velkou zálibou od mládí byl sport, zvláště pak lyžování. Každoročně absol-

vovala zimní dovolenou, kde svou zálibu v lyžování plně uplatňovala. Doprovázela školní mládež na lyžařské výcviky, na školy v přírodě, nemocné děti na ozdravovací pobyty u moře.

Paní doktorko, jménem všech Vašich bývalých i stávajících pacientů Vám vyslovuji velké poděkování za odvedenou práci spojenou s Vaším posláním. Přistupovala

jste k ní vždy jako plnění svého závazku, který jste slíbila při ukončení vysokoškolského studia a promoci. Váš slib – pomáhat lidem jste plnila a plníte do vyčerpání.

Do dalších let přeji hlavně zdraví a spokojenost jak v pracovním, tak i osobním životě. Ať dar, který Vám byl dán, můžete ještě uplatňovat, pomáhat udržovat zdravé a léčit nemocné.

Clay Eva včera a dnes

Vladka Matějčková (roz. Uhrová)

Mnohým obyvatelům Lanžhota (hlavně těm dříve narozeným) není Clay Eva neznámým pojmem. Já se s ním setkala již v dětství, kdy jsem objevila doma knížku Clay Eva volá Londýn. To nesměl nikdo vědět, že ji máme, bylo to něco zakázané, netušila jsem proč, ani se mi dobře nečetla. Možná jen proto, že byla zakázaná. A pak proto že velitel skupiny Clay (tak se jmenovala skupina a Eva byl název vysílačky) Antonín Bartoš pocházel z Lanžhota. Po revoluci se již o této odbojářské skupině mohlo více mluvit i psát, to jsem již (jako dospělá) chápala, o co zde šlo, proto když jsem v knihkupectví viděla opět knihu Clay Eva volá Londýn, obohatila moji knihovnu. Byla to taková malá připomínka mého dětství a rodné vesnice.

Minulost se prolíná se současností a mé další setkání s Clay Evou bylo překvapující a to na začátku letošního roku. Díky turistickému oddílu se mi dostala do rukou pozvánka na noční pochod Clay Eva. Opět ta vzpomínka na dětství a rodný kraj. Sama jsem se pochodu zatím nezúčastnila, ale byla jsem přítomna slavnostnímu zahájení.

Již 13. rokem se v obci Hostišov (poblíž Bystřice pod Hostýnem) koná tato akce. Je

to v místě, kde skupina seskočila na naše území, stalo se to v noci z 12. na 13. dubna 1944 mezi obcemi Hostišov a Racková, netušili, zda jsou na správném místě, nevěděli, kam se dostali, tajně v noci pak přecházeli za svým cílem. Na počest této události se tu každoročně sejdou lidé, aby uctili jejich památku. Letos se akce konala z 15. na 16.

dubna. Atmosféra tu byla nádherná, organizátoři v krátkosti připomenuli historická data, pozdravili několik pamětníků, potomky rodin, kteří tenkrát poskytli úkryt těmto parašutistům. U pomníku na louce se setka-

li veteráni výsadkářského klubu v krásných uniformách s mladými nadšenými lidmi, kteří taky v dobových vojenských uniformách vzdali čest památce hrdinům odboje slavnostními výstřely. Letos poprvé od konání pochodu se neuskutečnil seskok parašutistů na toto místo. Pak se již lidé začali skupinkovat, aby vyrazili na různé dlouhé pochody. Jsou naplánované trasy od 6 km pro rodiny s dětmi či méně zdatné turisty po nejdelší 35 km dlouhý pochod kopírující cestu parašutistů a končící v Bystřici pod Hostýnem. Atmosféra mě natolik uchvátila, že jsem se rozhodla příští rok přihlásit a pochod absolvovat taky. Když jsem tam pozorovala ty davy lidí, napadlo mě, zda je tu i někdo z Lanžhota, města, které je taky spojeno s touto skupinou. Je možné, že teď přicházím s křížkem po funuse a celých 13

let se tu Lanžhotčané zúčastňují a reprezentují, ale co když ne, co když tam v Lanžhotě ani netuší, že se to koná, co když by se tu rád někdo zařadil k těm davům lidí a vzpomněl tak na svého předka, možná rodinného příslušníka, či jen tak na rodáka z Lanžhota. Pokud tímto oslovím alespoň jednoho člověka, budu ráda, že má myšlenka neletěla do rodného města zbytečně. Je to i výzva pro zastupitele města, bylo by pěkné vidět u pomníku kytici za obyvatele Lanžhota. Věřím, že rok je dost dlouhá doba na to, aby se našlo několik lidí, turistů či skautů, nebo jen tak nadšenců a na 14. ročník pochodu Clay Eva se vydali. Tak co, Lanžhotčané, až budu příští rok na startu v Hostišově, uvidím tam někoho z vás? A pokud to bude mojí zásluhou, potěší mě to u srdce. Minulost nás stále doprovází a na některé lidi se nemá zapomínat.

Vy jste tam nebyli?

Hana Tučková

Ve středu 1. června 2016 se uskutečnila v sále restaurace Podlužan ŠKOLNÍ AKADEMIE. Co to je? Žáci Masarykovy základní školy a další děti si připraví vystoupení, se kterým se prezentují na této akci. Naposledy se konala školní akademie při příležitosti 90. výročí základní školy. Už od počátku jsem byla rozhodnuta, že se určitě půjdu podívat. A rozhodně jsem nelitovala času, který si má účast diváka vyžádala.

Mohu odpovědně konstatovat, že v Lanžhotě máme nadané, šikovné, svědomité a cílevědomé děti, které mimo školní povinnosti se věnují svým zálibám a koníčkům a jdou za svým cílem bez ohledu na volný čas, námahu a sebezapření. Bylo

na co se dívat. Od umění těch nejmenších tanečníků a recitátorů, přes zpěváky, mažetky, hru na hudební nástroje až po vyvrcholení celého podvečera – muzikálu Červená Karkulka. Pochvalu je třeba vyslovit všem. Také básničky složené o Lan-

žhotu byly super. Děti se mají opravdu čím chlubit. Je třeba se nad jejich snahám zamyslet a zapojovat je do kulturních akcí pořádaných kulturní komisí, což je povzbudí v jejich další činnosti.

Všechna vystoupení byla pečlivě připravená. Musím ocenit mravenčí a trpělivou práci učitelk a učitelů, kteří se dětem po této stránce věnují a vedou je k zapojení se do mimoškolní činnosti. Odmě-

Sbor Elley - Červená Karkulka, foto Kateřina Paulíková

nou jsou jim výsledky, které jsme mohli vidět. Žáci se také zúčastňují koncertů v lidových školách umění, jsou nomínováni na soutěže nejen místního významu, ale někteří se dostanou i do celostátních a mezinárodních.

Sál Podlužanu byl vcelku zaplněn, ale přesto si myslím, že diváků mohlo být víc. Již několikrát jsem ve svém článku psala, že to snad ani není z důvodu vstupného (vždyť kolikrát se utratí peníze bezmyšlenkovitě, ani nevíme za co), ale z pohodlnosti lidí a myšlenky „já tam nikoho nemám, tak co bych tam chodil (-a)“. Ale nejdou ani ti, co tam mají děti, ať už rodiče, nebo

další příbuzní. Vždyť děti potřebují podporu, potřebují vědět, že výsledky svého učení mohou někomu předvést, někomu se pochlubit. A kdo by to měl být, když právě ne ti nejbližší. Naši občané jen stále konstatují, že „v Lanžhotě se nic neděje“. Děje, jen asi ne podle jejich představ.

Dalším nešvarem je chování. V sále byl hluk, diváci se bavili mezi sebou, děti běhaly po sále a tím bylo celé vystoupení rušeno. Být ukázněným divákem je samozřejmostí. Rušení vystoupení je neúčta k vystupujícím, k jejich dlouhodobému snažení a přípravě, vyjádření nezájmu o jejich přednes. I když jsou mezi diváky přítomni i děti, mají tam snad rodiče, kteří je mají usměrnit a napomenout. Ale to se v dnešní době

nenosí. Volná výchova od těch nejmenších pokračuje dále, a proto i přítomní žáci základní školy se mezi sebou bavili a projevovali nezáměr o vystoupení mladších žáků. Kazi to celkový dojem z akce.

Na závěr ještě jednou děkuji všem obětavým pedagogům za vzornou přípravu, účinkujícím za odvedení perfektního výkonu. Jsem přesvědčena, že se s výsledky jejich mimoškolních aktivit, koníčků a zájmů ještě na některé kulturní akci setkáme. Budeme je podporovat a motivovat k ještě usilovnějšímu snažení a dosažení co nejlepších výsledků v jednotlivých činnostech.

Mládí přebírá štafetu v malování

Marie Petřlová

*Umění je již v radosti z práce
a dokonalosti práce*

Josef Čapek

Sestry Dagmar a Michaela Juroškovy nejsou žádné začátečnice. Od roku 2010, kdy se začaly zaučovat u paní Marie Švirgové, vymalovaly spoustu mašlí, šátků, stólů a také bílou šatku do Moravské Nové Vsi, která byla středem obdivu při birmování v Lanžhotě.

Dáša pěkně malovala již ve škole, a když začala chodit v kroji, upoutaly ji mašle s ornamenty a také s květinovými motivy. Přidala se k ní sestra Michala a spolu začaly pronikat do tajů slováckého ornamentu.

Začátky nebyly jednoduché, ale paní Švirgová je ochotně zasvěcovala do všeho, co souvisí s malováním, ať už je to míchání barev, obtisk na materiál, vybarvování, stříbření a skladba. Obě říkají, že chtějí jít

ve stopách své učitelky a zachovávat ornament s tradičními slováckými prvky.

Pomáhaly paní Švirgové malovat žudro na místním muzeu a také malovaly sklepy ve Valticích a v Nechorech. Pro Ondru Brzobohatého malovaly ornament na sklenici na slivovici. Začínaly nejdříve pro rodinu a známé od nejjednodušších věcí, ale brzy se jejich pěkná práce dostala do povědomí i v okolních obcích, např. v Průšánkách, Ladné, Lužicích, Valticích a také na Slovensko. S úsměvem říkají, že si lidé představují jako malářečky už starší osoby. Když malovaly sklep v Nechorech, chodili se místní na ně dívat, že už tak mladá děvčata umí malovat. Také když k nim domů přijde zákaznice, ptá se po mamince nebo stařeince.

V roce 2014 přišla za nimi paní Ludmila Ciprysová, že bude s malováním končit a že je chce naučit malovat kvítka. Také ona se jim ochotně s trpělivostí věnovala a seznámila je se stínováním, které je nejdůležitější.

Dášu práce s květinami ihned zaujala, poněvadž si uvědomila, že zde může uplatnit svou fantazii a obrazotvornost. Ráda maluje mašle a také šátky, kde vzory lépe vyniknou. Michala zůstala věrná ornamentu. Malovala dětem v mateřské škole, které velmi zaujala. Větší zakázky jako jsou žudra nebo sklepy malují spolu.

Paní Marie Švirgová a sestry Juroškovy

Stále se chodí za paní Švirgovou radit. Poněvadž obě studují na vysoké škole, Dáša inženýrství polymerů ve Zlíně a Michala historii v Olomouci, využívají pro svou zálibu prázdniny a víkendy. Dávají do malování celé své srdce, což je při jejich mládí obdivuhodné.

Bývala populárnější než dnešní ikony pop music

Miloš Straka

O svém vztahu k Lanžhotu, jeho tradicím a folkloru jsem psal v článku „Poděkování“ do zpravodaje č. 3 v roce 2010.

Mám úctu a obdiv ke všem, kteří jej tvořili, tvoří a domnívám se, že tito lidé jsou jedním z důvodů pro pýchu Lanžhotčanů, o níž se píše v knize „Lanžhot“ a zpívá v písni o brnělavské pile.

Skladatelé, muzikanti, zpěváci a zpěvačky patří k významné složce folklorního bohatství na Podluží, a pokud budeme mluvit pouze o zpěvačkách, nemůžeme zapomenout na Boženu Šebetovskou pro její nezaměnitelný, duši hladící hlas.

Při svém pátrání po něčem, co by ji v Lanžhotě připomínalo, jsem našel pouze skromné „Podlužácký slaviček“ na náhrobku, v místě jejího posledního odpočinku. O něco úspěšnější bylo hledání v jejím dlouholetém působišti - brněnském rozhlasu, odkud jsem získal několik informací, fotografií a nahrávek. Pro název mého příspěvku jsem použil titulky jednoho z textů. Podařilo se najít i pamětní desku odhalenou v roce 2006 na budově Sokola v Kounicově ulici.

Patří jim poděkování, že pokračují v tradici a přejme jim, aby se stále zdokonalovaly a vytvořily ještě spoustu krásy pro radost sobě i zákazníkům.

Paní Švirgová a Ciprysová se mohou těšit z jejich pokroků a z dobrého pocitu, že si své zkušenosti nenechaly pro sebe, ale předaly je další generaci. Díky také jim.

Poslouchám její líbezný hlas z nahrávky a se smutkem si uvědomuji, jak snadno získává obdiv a popularitu různé, co přichází ze zahraničí, a mnohé, nač být hrdí, upadá v zapomnění.

Pokládám si otázku, kolik procent současníků v této zemi ví, kdo byla Božena Šebetovská?

V Lanžhotě je na pamětních deskách připomenuto mnoho událostí a jejich účastníků z historie, bohužel vzpomínka na ni zde chybí.

Byl bych rád, kdyby byl můj příspěvek brán pouze jako podnět k zamyšlení a úvaze o podobném připomenutí, například na jejím rodném domě.

Byla dcerou KRÁLE (Jana)

Josef Jožulka Uher

Autor pěkné vzpomínky na „Podlužáckého slavička“, jak byla oprávněně nazývána zpěvačka BOŽENA ŠEBETOVSKÁ – KRÁLOVÁ (1919-1982), naše lanžhotská rodačka, je synem Antonína Straky z Komárnova číslo popisné 100. Jeho stařečkem byl kostelník Jan Straka.

Strakových a Králových domy stály takřka jeden proti druhému přes silnici. Pisatelův otec byl věkově blízkým věku paní Boženy a jako tzv. „končané“ mohli spolu v mládí kamarádit...

Božena Šebetovská se rodičům Janovi a Boženě Králových nenarodila v Komárnově, ale v ulici Lesíčkové, ze které se s ní jako s děckem přestěhovali rodiče do Komárnova. Tam, než ji osud přivedl až do její smrti do Brna za manželem Šebetovským, prožila svoji mladost v kruhu zpěvaček a zpěváků, mezi které patřili Rózka Uhrová - Uhříčka, provdaná Horáková z rohového domu horní části Komárnovské ulice, Rózčin bratr Jožka, Joska a Martin - Malit Šestákovi, Míša Švirga, vyhlášení to hrdinní tenoři a jiní. Byla pokládána nejenom za skvělou sopranistku, ale i za krasavici.

Poté, co se nastalo usadila v Brně, uchýtila se pěvecky v rozhlasu u BROLNu (Brněnský Rozhlasový Orchestr Lidových Nástrojů), ale předtím a průběžně u cimbalové muziky cimbalisty Běhouneka,

kteří na turné přibírali i anekdotáře Rudu Stoláře. Své rodiště Lanžhot navštěvovala Božena velice málo, dojížděla pouze za rodiči do Komárnova, dokud tito žili, a pár let před vlastní smrtí za malárečkou Marií Ciprysovou v Hrnčířské ulici se zastávkami u mne.

V Lanžhotě jako zpěvačka vystoupila, a to dost okrajově, pouze jedenkrát. Když v roce

1934 stanula v brněnském rozhlasu, kam ji přivezl její otec jako mladičkou dívku, řekla do mikrofonu (jak o tom svědčí CD s jejími písničkami, které až po její smrti dali dohromady její brněnští přátelé): „Menuju sa Božena Králová a su z Lanžota.“ Poprvé se takto představila, ale i naposledy. Při vystupování, nejčastěji v duetech s tvrdonským zpěvákem Jožkou Severinem, se ke svému rodišti nijak nehlásila, nikdy nezpívala ani jednu písničku složenou její končankou Rózkou nebo některého jiného lanžhotského skladatele.

Její otažítost od Lanžhota jsem nikdy nepochopil a ona mi ji ani neuměla vysvětlit. A to, uvažme, v roce 1937 byla členkou malé krojované národopisné skupiny několika málo jiných lanžhotských žen a mužů, též však posílených přespolními, kteří se zúčastnili několikadenních národopisných slavností v Hamburku.

Těchto slavností se zúčastnily národopisné soubory z mnoha jiných evropských států. Slavnosti nesly název Kraft durch Freude, tj. Radostí k síle. V lanžhotské skupině byli spolu s Boženkou i můj otec Jožka Uher a jeho sestra Rózka. Ano, bylo to v době, kdy Německo ovládali nacisté v čele s A. Hitlerem, ale nezapomeňme, že roku předcházejícího, v roce 1936, se pod jejich patronací uskutečnily v Berlíně letní olympijské hry, jichž se zúčastnili sportovci mnoha zemí a také z Československa. A tak se divím, že Lanžhočané za svou účast na oslavách Radostí k síle byli některými místními, ale především přespolními Podlužáky označováni za kolaboranty, kteří prý hajlovali Hitlerovi, jenž o nějakých slavnostech Kraft durch Freude neměl možná ani ponětí, za to na olympiádě se okázale představoval, aniž by mimo německým sportovcům jejich účast na olympiádě někdo zazlival jako kolaboraci...

Ale to jsem snad odbočil. Když po smrti Boženky Šebetovské - Králové dávali její přátelé dohromady zmíněné céděčko, tak jim dalo hodně práce sehnat pro ně co největší počet písniček, které kdy Boženka sama, nebo se Severinem nazpívala na magnetofonový záznam! Není tato skutečnost ostudou, že tak nádherný hlas nedostal k nahrávkám tolik příležitostí jako třeba Jožka Černý? Nejsem odborník, ale paní Boženka měla skutečně mimořádně nádherný soprán, nejlepší, jaký kdy se v Lanžhotě zrodil. Nebudme však skromní a nespravedliví, dost se jí blížily takové sopranistky, jakými byly Růžena Steinerová, Jarmila Mazuchová, Anna Krásná, Anna Švirgová - Zonygová a hlavně Marie Prajková - Bartošová. Ten pramen výteč-

ných lanžhotských zpěvaček a zpěváků tu vždycky vyvěral!

A konec? Urna s popelem Boženy Šebetovské - Králové byla nejprve uložena na brněnském hřbitově do hrobu k jejímu muži. Když se ale dávalo na vědomí, že bude zrušen a urny s popelem „Podlužáckého slavička“ a jejího manžela Bedřicha (1908-1988) by přišla, kdo ví kam, paní Marie Zaliberová, rozená Kyclová z Kúta, jejíž maminka byla sestrou matky Boženy Šebetovské, urnu na brněnském hřbitově zavčas vyzvedla a uložila ji na hřbitově lanžhotském do dvojhrobu svých rodičů a rodičů Boženy Šebetovské, takto se tedy do svého rodiště, o kterém v roce 1934 do mikrofonu brněnského rozhlasu řekla: „Menuju sa Božena Králová a su z Lanžota!“ vrátil v urně prach kdysi krásného těla a hlasu výjimečného.

Lanžhot na Boženku nezapomněl, ani co se publikace týče. Byla vydána v důstojném provedení, jaké její památku udrží snad i v tomto duchu. Další nějaké pamětní desky už není třeba, vlastně každá taková by byla upřednostňováním před těmi, které jiné naše slavné rodáky zatím mívají nevšimavostí.

Na závěr. Kéž by takových, jakým je autor vzpomínky na Boženku Šebetovskou, byt se v Lanžhotě už nenarodil, ale má v něm přes otce své hluboké kořeny, bylo víc a víc, s tím, že i oni dají o sobě přes zpravodaj vědět.

Nemusí, ale když ano, potvrdí sílu rodových vazeb!

A i ty hrají v osudech národů důležitou úlohu...

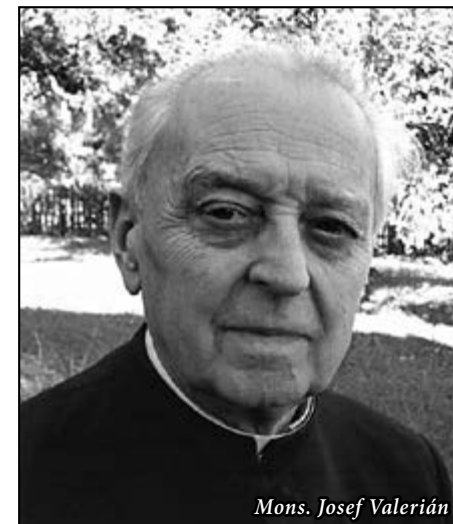
Nositel kříže

Josef Jožulka Uher

Ne válečného, ale lidsky osudového. Nelehkého i lehkého, podle toho, jak se na takové nositelství nestranný pozorovatel dívá. On sám by si určitě bříme svého osudu jako těžké nepředstavoval, protože vždycky, jak mně tolikrát říkal, vnímal vedle sebe pomocníka jemu nejvěrnějšího: Boha nebo Ježíše. Proto by svůj kříž nikdy s nikým neměnil, nebo jej neodložil. Také samotu na farách jako v poustevnách či pastouškách, ani na chvíli necítil. A v kostelích už vůbec ne...

Žil v režimu, který by ho přesto, i kdyby zázraky konal, bez otálení „ukřížoval“, jenom mít důvod a hlavně odvahu. **Je to zajímavé, jakou nejistotu a slabost cítí mocnosti vůči jemu podobným jedincům. Pravda, často se přece jenom vzchopí k činům, které lze jedním slovem označit jako ZLOČIN!**

Nedávno se svého odchodu k jím milovanému Spasiteli dočkal kněz, Mons. JOSEF VALERIÁN. Spočinul v půdě farnosti, ve které naposledy působil – v Moravci. Ale před několika desetiletími osm let jako nebojácný misionář chodil svým kněžstvím vstříc vděčným i nevďečným lanžhotským farníkům. Celý čas u nás režimem spíše trpěný, než uznávaný. Jeho dílo popíší určitě jiní. **Ostatně nikdo nikdy o něm nenapsal tolik článků a reportáží jako já.** A když musel odejít na Moravec, odstěhován tam na vlastní odpovědnost traktoristou JZD Jendou Létalem, vyměnili jsme si spolu stovky dopisů a nemálo bylo i pozdě večerních telefonátů, z jeho iniciativy, jimiž mi dával dobrou noc.

Mons. Josef Valerián

Epilog

*Píseň vděčnosti Ti zpívám, Pane můj,
za Tvůj kříž, kterým zvedáš znavené.
Píseň vděčnosti Ti zpívám, Pane můj,
Boží Beránku.*

Msgr. Josef Valerián

Ale zůstal jsem mu dlužníkem i z jiných důvodů. Byl to kněz, jemuž vlastní byla štědrost pro potřebné. Když se mu blížila devadesátka, často ve svých telefonických hovorech rozjímal nad člověkem a světem. **Jedenkrát mne překvapil hořkým sdělením, že raději lidi pohřbívá, než se zdává. Na moji otázku proč, odpověděl: Víš, Jožulko, člověk, jehož zaopatřeného dávám Zemi, odejde k Bohu, tedy do pokoje nebeského! Ale co ti, kterým svazuji štolou ruce a oni, porušující přikázání Co Bůh spojí - to člověk nerozlučuje!, se brzo nebo později rozvedou, mnozí i vícekrát?** To mne vždycky zabolí: nejprve vidím jejich jakoby ničím nezlomitelnou lásku – a hle, pak nenávistný rozchod. Jiným častým rčením Mons. Valeriána (to

když jsem si stěžoval na svoje zdravotní problémy, které se nevyhýbaly ani němu, ale on je statečně překonával i „za pochodu“) bylo: „**Jožulko, tělo musí do hrobu zhuntované a ne v plné síle!**“ Když uvážím, čím vším prošel a že se smrti se potkával téměř každý týden, jeho postoj k ní a srdnatost mne udivily.

Ani v Moravci to pro něho nebylo po každé „krácení růžovým sadem“: **auto mu bylo ukradeno a fara vyloupěna. Ovšem aby mu někdo SAHAL NA ŽIVOT, tak daleko ti, kteří mu tam nepřáli, nezašli. Nakonec oblíba ostatních byla převažující.** Což potvrdil i pohřeb. Při něm leželo v rakvi tělo určitě „zhuntované“, protože si odpočinku nedopřávalo do posledního dechu, leč přesto všechno ve věku více než pozhnaném. **Jak málo scházelo, aby bylo zhruba o čtyřicet let mladší...**

Stále mi ta událost leží v hlavě a nevím, co bych za to dal, **kdyby byl atentátník odhalen**, pokud už není na pravdě Boží, **ale u Ďábla.** Ještě jako lanžhotský pan farář v nejlepších letech, míval Mons. Valerián kancelář v přízemí fary, s velkým oknem do zahrady mezi ním a tzv. konzumem (prodejnou Jednoty). Od hlavní silnice, podél vedoucí, je zahrada oddělena něco jako okrasnou zídkou s otvory. Pracovní stůl v kanceláři měl pan farář u okna. Pracovával večer, někdy hluboko do noci. Svítil si stolní lampou. Ze zahrady nebo ze zídky byl zřetelně viditelný. Hrubě řečeno: terč jako na dlani.

Došlo k tomu jednoho pozdního večera. Pan farář seděl u stolu, když tu se ozvalo na okně zvláštní cinknutí. Pan farář zpozorněl a hledal příčinu. Našel ji. Zkrátím to, už jsem o tom jindy psal do detailů. **Z postu zídky na něho, se zaměřením**

na hlavu, někdo vystřelil. Flobertkou - malorážkou! Kulka se zavrtala do rámu obrazu na stěně kanceláře. Scházelo skutečně pár centimetrů a nalezena být mohla v lebce pana faráře. Nevím po jakém čase, pravděpodobně stejný zákeřný střelec a stejnou zbraní vypálil na maléřečku paní Marii Ciprysovou z Hrnčířské ulice, v čase, kdy pracovala s motykou v humně a u nohy měla plechový „ompr“-kbelík. Kulka skončila v něm a potom na národním výboru. Samozřejmě, že policie (SNB), konkrétně kriminálka, byla informována, leč vyšetřování obou případů, došlo-li vůbec k jakému, **vyznělo do ztracena. Režim neměl zájem objasnit zločin (v prvním případě šlo o jasný pokus o vraždu), namířený proti občanům, kteří pro něj stále patřili mezi tak zvané **třídenní nepřátele** (paní Marie Ciprysová byla devět let politickou vězenkyní za to, že pomáhala svému švagrovi, převaděči přes hranici do Rakouska, Ludvíku Holobrádkovi, komplicovi zastřeleného Františka Gajdy, v jeho činnosti). Mnohokrát jsem o pokusu o atentát na něj s Mons. Valeriánem mluvil. I v tomto případě ukázal svoji statečnost a názor, kterým byl nekonečně vzdálen pomstychtivosti. Věřil, že viník nakonec trestu Pána Boha neujde. Neušel?**

Už hodně blízko před jeho odchodem do Domova důchodců kněží v Moravci, čemuž se stále srdnatě bránil, i když spolu s tělem vrávorál i jeho duch, jsem se mu svěřil se svým aforismem, který si míním dát na pomník: „**Na naše chyby nemysli, napravit můžeš už jenom ty své!**“ Chvilí mlčel a pak řekl: „**Jožulko, je to moudré a pro ty živé ne pouze poučné, ale memento.**“

Přemyslím, jaké bude napsáno na pomníku Mons. Josefa Valeriána, kněze, který žil tak, jak kázal. Bohužel, **to není pravidlem všech kněžského apoštolství život zasvěcujících, ale v oblasti světské ani těm, kteří by chtěli vést lid.**

Čas je nemilosrdný jako vítr v poušti: zafouká v ní i ty nejhlubší stopy, ať už dobra, nebo zla. Ne jinou než pouští je i lidská společnost, ve vztahu k výše řečenému. Je na nás, kteří jsme měli opravdu rádi **NO-SITELE KŘÍŽE MONS. JOSEFA VALERIÁNA**, jak dlouho v ní hluboké stopy jeho dobrodiní a kněžského misionářství písčitému větru Času odolají.

Ten, zrnko k zrnku je nelítostný...

+ + +

Boží dopuštění

Josef Jožulka Uher

Toto vyprávění nebude mět s nejakým zázrakem nic společného. V těch dnech sa žádné zázraky neděly. A šak čtite...

Ve sklepě sedláka strýca Josky Hondského a jejich ženy tetky Mařky za lanžockú obecnú školú, v ulici kerej sa říká Havlíčkova, ale o tem jak ked by ludé ani nevěděli, hučalo to jak ve včelíně velikánském jak stodola. To sa v něm Očenáš za Očenášem a Zdravas Marija za Zdravasem modlilo, kdo ví kolik ženských, mladých a starých, aj s děckama, neco málo chlapů mezi nima. Jak sa říká, bzukot do aleluja. Mosel byt čut aj na dvůr a do ulice, lebo před chvílů, jak ked utne, zavřela hubu hodinová ruská kanonáda. Šrapnelů bylo jak ked hejno

špacků zapadne z fleku do vinohradu. Možná si kanonýři negde v Brodském zavdávali gulášu a vodky.

Bylo pondělí dopoledňa, devátého dubna, léta Páně 1945. Šibencom strýca Josky a tetky Mařky, tedy synátorom, 13 rokému Joskovi a 11 rokému Františkovi bylo to modlení už hodně přejezené. Najradši by ze sklepa vyfúkli jak smrad. Aj teho tam bylo jak kolem hajzlíku u hnojšča. Enomže dveřa ven ze sklepa byly dobře vartované tatíčkem Joskú. Ten dobře věděli, jaké chutě tý jejich nůráci mají.

Ale šťastí přálo šibencom. To sa najednú do teho bzukotu modleňá rozletěly dveřa do sklepa dokořán. Na jejich pra-

hu jak Johanka z Arku, ale neozbrojená, stáli **tetka Uhrová, suseda od naproti, z baráčku jak perníková chalúpka, co jim říkali stará Baronka**, a hlasem posla z pekla vykřiknú: **Ludé moji, vy tady blekocete Očenáše, zatím co u kostela je BOŽÍ DOPUŠČENÍ!** To řka, div sebu našfacili důle do sklepa hubů jak puhem. Chlapi jich stačili závčas zachytit, modlení jak ked by sa do zemi vsáкло a šecky ženy sa shrkly kolem starej Baronky, aby jich vrátily z jakýchsi mdlob do světa. Otevřené dveřa ostály nevartované a kanonýři v Brodském ešče pokušávali.

Synáčkové tetky Mařky a strýca Josky, Joza a František, velel starší, si nemohli nic lepšího přát k temu, jak sa ze sklepa vytrazit ven. **Lebo, proboha svatého, jak by mohli nevidět to BOŽÍ DOPUŠČENÍ u kostela?** Do smrti třeba za sto roků by si vyčítali, vztekem okopávají gde co, že si neco takového necháli ujít. Dyt to od jejich sedláckého baráku bylo ke kostelu na dostřel šustgumů (prakem). Skrčení jak pašeráci sacharínu sa prosmekli **kolem Vendelínových a baráčku strýca Pavla Bystřického, potom škrrrkli zatáčku za rožek Konzumu, co býval tenkrát obchodem Družstva Včela**, a byli na doplutí malů slinů přes hlavní kostkovanú silnicu od kostela. Podél zidky farskej zahrady mezi Konzumem a farů sa plížili jak permoníci uhelnů stolů, až ostáli stát, jak ked zající panáčkují, před farů samotnú. Rozhlédaja sa, gde že to BOŽÍ DOPUŠČENÍ je a jak vůbec vypadá. Vtem jim to do očí vletělo jak búřkové mračno zpoza lesa od Pernitála. Mysleli si, že jim místo strachu zevřel prdělky paprčama obr Golijáš.

Nigde nigdo, ticho jak ked by ani válka nebyla, jak ked by si vojáci střílání rozmysleli, kvěry zahodili a šli dom hrát třeba fotbal. Otrnúlo jim. Mračno z očí bylo fuč a místo něho jim v nich ostálo to, **co viděli na malém plácku před schodištěm k dveřám na chlapečenskú stranu kostela. Ležalo to na betóně enom kůšček od zvaléného kříža s Kristem, kerému jak ked by to bylo jedno a říkal si, šak máte, co ste chceli.**

TO BOŽÍ DOPUŠČENÍ starej Baronky bylo deset patnáct mrtvých, zabitých, zastřelených, krvavých německých vojáků, ba dá sa říct že vojáků. Ležali poskládaní jak polena palivového dřeva ve Starej forotě. Nikdo jich nevartoval, nikdo nad nima nehořekoval a snád už ani Smrtka s kosů sa kolem nich neochomítala. Aj ked to najhorší bylo z Joze a Františka fuč, pořád z toho byli jak bez duší, keré z nich v hrůze hrůzoucí uletěly. Ale byli to kluci, zvědaví kluci, keří ešče nevňímal válku, kerá kolem sebja v Lanžotě mlátila jak cepama hlava nehlava, jak dospěláci.

Strach byl z nich najednú ten tam, ked uviděli, že vedlá tých mrtvých Němčurů **sa vrrrší menší hromádka jejich zbraní: pušky, samopale, granáty, a jújdanečky, aj pistole Parabellum!** Bez nich sa přeca dom vrátit nemožů, říkali si. Jak klokánci přehopkali od fáry na plácek silnicu, přičapli k zbrojnímu arzenálu a šup každý s jednu pistolů pod kabátek-sáčko. Až potom, jak nezkušení zloději sa začali rozhlédat, kady sa co najspeš smýknů dom. Až zas tak hůpí nebyli, došlo jim, že kady sa ke kostelu dostali, stejnů cestů sa dajú od něho na ústup. Teda kolem rožka Konzumu do jejich ulice, řečenej Havlíč-

kova, ale jejich barák na ní stál dycinky za Obecnú školů. Dostat sa z náměstá tam, měli by vyhráté. Enomže ked sa obrátili na tú stranu, jak na sviňu, zpoza rožku Konzumu vyšla skupinka německých vojáků, keří si to rázovali ke kostelu, teda rovnů proti nim! Bože, co fčilkáj? Pane Ježíši, porad!

Joza rozhoděl, že ustúpjá druhú stranů: kolem Hrubej hospody, přes plac před ňů, a u předzahrádky lichnštajnskej hájenky sa uličkú za farů dostanů na jich ulicu a bude to. Tam už jich možů šeci Němci polůbit třeba i na prdělky, keré jim už paprča Golijáša nestískala.

Blesk! Panebože, je s nama snád konec. Jak pohlédli přes plac před Hrubů hospodů, **co nevidá! TYGRA!!!** Německý TANK značky TIGER. Že sa tak

na kerů je zatím skoro a klukom može byt ukradená.

Kluci, keří sa ešče před chvílů cítili jak pistolníci z rodokapsového Divokého Západu, byli najednú tým tankem jak uřknůti. Připadal jim jak ten největší africký slon, kerý zalehl celů předzahrádku domu sedláka strýca Francka Létala, k baráku přitisklý, div, že okna nevyvalil na poste. Jak ked by sa tam přikřčený před nekým, nebo před nečím skovával. Předkem s okénkem pro řidiča a s věžů, z kerej trčala hlaveň děla, obrátěný proti křižovatce u kostela, no a jak napotvoru rovnů do očí Joze a Františka, synátorom - zvědom strýca Josky Hodonského a jejich ženy tetky Mařeny, keří, naščastí o ničem nevěděli, ináč by jich snad šlak trefil, nebo by tý dvá dostali takový virgajs, že by si týdeň nesedli na prdělky a léhávali by na břuchách.

Co jim do gatí nahňalo strach, že si mysleli, že na hajzl nedobjeňnú, bylo to, **že poznali, že jich posádka tanku pozoruje, má v merku a na mušce kulometu.** A oni proti nim, každý enom jednu pistolu Parabellum pod sáčkem. Co fčil?

No nic, jak raci zacurykovali zpátky k hromádce zbraní a pistole na ňů s tažkýma srcama vrátili. Ulevilo sa jim, ale přes plac před Hrubů hospodů k lichnštajnskej zahrádce sa málem že plazili jak chromí chrůsti, Tygra nespůščaja z očí.

menuje, to tenkrát nevěděli. Ale byl to pořádný macek. Měl pomáhat vojákom Wehrmachtu. Ale byl tu ešče **věcí macek než on, KRÁLOVSKÝ TIGER, s kerým hospodařili vojáci SS, esesáci. Obá v Lanžotě doválčá**, ale to je inší histórija,

To, že nemají daleko k posraňu, mose-li poznat aj tý v tanku, a protože to byli mladí kluci - tankisté, tak istě jim to došlo k smíchu. Kdo ví, esli né poslednímu. **S tankem uvízli u svatého Jana v Cají, při ústupu, do Břeclavi utékli po svých. Kénigstiger – Královský Tiger, mamut mezi šeckýma tankama drugej světové války, ostál na jednu nohu zchromlý (Rusi mu ruskú protitankovú pušku rozepli jeden pás a měl dochodéné, ináč sa mu nic víc nestalo) na samém spodku uličky K Lúčkám, Na Dílni, jak sa říkávalo.** A co naši pistolníci? Uličkú za farú sa jim opravdu podařilo profúkn-út jak větérek do ulice slavného Havlíčka a k nim do domu to odpelášili jak pšon-ci-zajíci. Znova se šastím, lebo nigdo jich celú tú dobu, co sa nad nima zem zlehla, nehledal, šecí sa pořád ešče mota-li kolem staréj Baronky, aby z ní vytahlí, jak sa k temu **BOŽÍMU DOPUŠČENÍ** dostala, dyt pořád neco z neba padalo, jak tý špačci do vinohrada.

Kluci, Joza s Františkem, vrazení ve sklepe v jejich kútku, znova a znova si šuškali o tom, co u kostela viděli a zaži-li. Joza říká: **Aj sis fšímel téj širokej kr-vavej čáry, kerá vedla od tých mrtvých prostředkem silnice až nekam dúle pod Komárnov? František příkývel a přidal svoju špekuláciju: Myslíš, že jich tam za nohy uvázaných natáhali smykem, jak keď náš tatíček stahovali klady v lesi z vozu? S nejakým obrněncem? Ručně by sa nadřeli...** Joza mu zastavil řeč a pokračoval: **Aj bych ti dal zaprav-du, pozvážali a v noci potom odvezli nejakým pohřebním nákladním autem betonkú do Břeclavi a tam pochovali v jednéj jamě, co ináč?** František po-

kyvoval hlavú, aby tak trošku na mjako dopověděl: **Dovedeš si představit, jak řa negdo vleče na štraňku silnicú, krév sa z tebja valí, hlava sa ti otlúká o kostky silnice, šak víš, že tady sú samí mladí kluci, a tak je mi jich aj lúto, aj keď sú to sviné Germánské! Joza mu odsekél: Nelutuj, neměli sem lézt! Myslíš, že keď trefjá nejakého Rusa, tak že z teho sa krév valit nebude? Ale žere mja, že sme sa moseli zbavit tých pistolí. Víš jak by nám kluci záviděli, keď by my sme šli na zajícú s pistolama a oni enom ze šrúfkovnicama? František sa uchechtél: **Dyt bys ani žádného netrefil! Šustgu-mú nezabiješ ani slépku. A gde bys vzal náboje?****

BOŽÍ DOPUŠČENÍ, keré zvěstovali tetka Uhrová, co jim říkali stará Barón-ka a co nemohli nevidět synové sedláka JOSKY HODONSKÉHO a jeho ženy tetky Mařeny, nebylo ani zdaleka to největší, najkrvavější a pro lanžockých lidí nejbolestnější...

A bylo šecker to, co třeba v Lanžotě do-něsla sebu válka, **opravdu dopuštěním Božím? Nebyla největší vina v neke-rých ludech?** Enomže tý dobrí, co chodá do kostelů, říkajú přeca, že bez Boží vůle ani... Šak to znáte.

Pořád sa negde opakuje. Budme rádi, že u lanžhockého kostela už ne. Snad už nikedy ne. Enomže: víme, co bude zajtra?

Po krvavéj čáře na silnici není už ani stopy....

Blatouch

Josef Jožulka Uher

*Ta ruka z vody sahající marně na květ blatouchu,
je mrtvolná, že moucha masařka si na ní sedí;
přes křišťál vody, oči jako perly Smrtky na rouchu,
kdo ví až kam nad břehem, lesem k slunci vstřícně hledí.*

*Než naposledy naklonil tvář unaveně k hladině,
zrak spatřil kostel s věží nad dědinou jako pahýl;
a zatím co z něj duše letí k drahé tváři Tánině,
v té smrti kulek cítí se tak bezbranný a nahý.*

*Jen kroků pár k té žlutí květu, úkrytu a naděje,
mu kulka, kterou voják nezaslechne, v srdce vletí;
na svahu v humně cizí vojín jako kluk se usměje,
než vinou tiché střely, klesne smrti do objetí.*

*Na břehu dívka s blatouchem, ve vodě mladík nahý,
nad městem kostel nemá už věž jako paže pahýl!*

Byl druhý povelikonoční týden léta Páně 1945. Pod vysokým břehem lanžhotského městečka se na loukách i v lesích jako moře lehce vlnily záplavové vody.

Občas jako gejzír nad velrybou se jejich hladina zvedla vzhůru po výbuchu dělostřeleckého granátu. U paty silničního i železničního náspu kvetly žluté blatouchy. Jako by ani bitva o Lanžhot neměla uchopit se všech práv. A všechno zbarvit krví, i ty květy...

Byli to mladí kluci, stáří ještě ani neškrábnutí. Možná, že mnozí z nich ještě panici, lásku dívek nepoznají. Jedny si k mělkým zatrávněným dnům luk jako do mořských hlubin stahoval nechápající Poseidon k hrobům námořníků; druhé lítostivá Vesna nechala z nakvetlých zahrad, na svazích vynášet jako mrzáky, nad kterými jako její polibky přelétávali motýli. Když jsem dorostl do jejich vojenského věku, často jsem se ptával, čím jeden každý z nich mohl být; kolika dětí a vnuků se mohl dožít... A uměl by se smířovat i odpouštět? Jak by se jako věřící obracel k Bohu, který to všechno zlé dopustil, jako jemu nepřináležející záležitost pouze lidskou?

Ale proč ochrannou ruku nevztáhl nad jeho pozemský Dům, lidmi postavený jako kostel pro modlitby a zpěvy k jeho slávě? Věž chrámu, jako pahýl ruky, tam toho chlapce vojáka, odnášeného v bolestech a nářku do lazaretu, ční nad rozervanými střechami městečka vzhůru k nebi, k jeho nebi, kam žádná střela doletět nemohla!

Vody z luk a lesa opadnou, Poseidon přijde o mrtvé, živí z ran dokrvácí. Do polí se vrátí pluh a na louky kosy. Rudý řáč nezůstane po lazaretu. Vysbírána bude munice a velké střepy granátů. Některé zarostou v kmenech dubů. Hřbitov, který pojal sedmdesát občanů do nových hrobů, ještě mnoho let udrží vzpomínání, leč také zarůstající do času...

V loukách blízko blatouchů nalezení chlapci vojáci s červenými hvězdičkami odznáček na ušankách, s metály i bez nich vytvoří společné hřbitovy oproti tomu lanžhotskému bez pomníků a jmen. Někteří z nich nebudou k nalezení ani v záznamech.

Člověk zná hořkost bolesti vlastní i cizí. Skoro každý do posledního dne života neztratí ani paměť. Ale ti, kteří budou přicházet po nich, paměť vzdalující se minulosti - neubrání. I když dál budou v dlaních Vesny kvést blatouchy a nad nehroby přelétovat motýlové...

IN MEMORY DUBEN 1945

Nalezení

Josef Jožulka Uher

*Každý pluh se jednou otupí a zrezaví
a ani hruška hlíny na něm nezůstane;
někde v huti jako vosk jej oheň roztaví,
byť skřivan v polích dál pět nepřestane.*

*Každý orač rodnou brázdou jednou dochodí
a v hřívě koní svoji píseň nezapentlí;
ani snění v jarních loukách už ho nevodí...
Leč Bibli chrání, co ji jeho předci četli!*

*Zpěv chasy zmlkl, pohár dopit, housle nehrají,
vše konce dnů se dočká jenom ve vzpomínce.
Než zboří ji, tak ticho ulehne si ve stáji,
je pozdě žádat rady otců ve výmince.*

*Nebudem, jak nebyli jsme, než jsme na svět bez své vůle přišli;
kež jsme mezi začátkem a koncem Žití, jeho smysl našli!*

Josef Uher, foto Jiří Kubík st.

**Báseň NALEZENÍ je součástí blahopřání mému starému, dobrému kamarádovi Ing. Josefu Uhrovi-Šlízko-
vi k jeho 80. narozeninám (1. května).** Jeho rodiče Josef a Marie se po dvou dcerách dočkali potomka po meči. V domě sedláckého gruntu za „Obecnú školu“, číslo popisné 13. A stejně jako na ty po přeslici, mohli být hrdí i na kluka, z něhož se stal urostlý šohaj jak vyšitý coby stárek na hody pod májů. Tanečník, verbuňkář a tenorista zpěvák, vytvořil i na mnoha místech přes pole známé vynikající mužské, před tím šohajské duo s bratrancem Janíkem Uhrem, též se šlízkovskou přezdívkou. Jejich vzájemný vztah byl téměř bratrský, respektovaný chasou. Pracovně stihli spolu ještě **konec lanžhotské kladařské tradice**, aby také poznali, co byla tak těžké, leč zároveň především krásné a nezapomenutelné, když za rozevlátými hřívami koní a opření o pluh,

vidali, jak se od lesklé radlice odvrací půda vlastních polí i domkařů, od rovných brázd od úvratí k úvratí, v rovině lánů mezi Lanžhotem a Břeclaví. Někdy se zpěvem zapomínají v skřivančích trylcích. Joza spolu s Oldřichem Říhou stačil ještě v roce 1959 jako poslední v dlouhé a nejstarší lanžhotské stárkovské tradici odstárkovat v Hrubé hospodě. **Potom se svět agrárníctví, do něhož jeho rod patřil, „obrátil vzhůru nohama“** k hrůze těch, kteří tím obratem byli navždycky postiženi nejvíce. Zatím co Janík se stal traktoristou, Joza jako primus student dosáhl titulu inženýr pro zemědělskou oblast. **Než se tak**

stalo, došlo k události, která mi potvrdila, že dnešní osmdesátník byl vždy a za všech okolností za pravdu si stojícím, čestným a víry křesťana se nevzdávajícím, vzdělaným nositelem akademického titulu ne pro zvládání hlavního mechanizátora, ale jak se říká z fleku i agronoma nebo zootechnika, a co nejhlavnější synem JEDNOHO Z NEJSTATEČNĚJŠÍCH POSLEDNÍCH LANŽHOTSÝCH SEDLÁKŮ!

K výše mnou vzpomenuté UDÁLOSTI došlo v roce 1959. Konečně udeřila panovačná pěst režimu do stolu i v Lanžhotě, když to nešlo „podobrotě“. Většina lanžhotských sedláků a větších rolníků stále ne a ne přijít na chuť pozvánkám k vstupu do živořícího dělnického JZD, se střediskem, rodícím se při patě tzv. Malého vršku za Jazerkem a farmou Václava Uhra a slepičárnou komunisty Josefa Bartoše.

Z té nazlobené rozmáchlé pěsti vyletěla, ke každému sedlákově zvlášť, výzva, aby se toho a toho dne neprodleně (neuposlechnutí bylo postihem zatím jen naznačeno) dostavili do budovy Místního národního výboru. Tam je všechny usadili ve velké zasedací síni, a když si **POVOLÁVATELÉ odškrtali v seznamech stoprocentní účast, uzamkli dveře a zkoprnělým sedlákům tvrdě oznámili: Nikoho z vás nepustíme ven, dokud nepodepíšete přihlášku ke vstupu do JZD - jednotného zemědělského družstva! My máme času dost, dodali...**

Ještě v poledne se zdálo, že jednota sedláků se udrží a nepodlehne nátlaku a výhrůžkám. Leč jak už to i v lidské společnosti bývá, **lidé jsou rozdílně srdatí.** Podepisovali a se sklopenými hlavami a studem odcházeli jeden za druhým. **O půlnoci seděl před náborovou porotou už jenom jeden statečný – Joska Uher – Šlízek zpoza Obecné školy.** Seděl jako by tam chtěl snad zemřít. Ale když se slunce bradou opřelo o vršek Malých Karpat, zlomil se. Podepsal. Pustili ho ven... Chvilí stál, zahleděný zasněně na kostel a potom místo domů, zamířil na hřbitov. K hrobu rodičů. Aby si jim se slzami v očích požaloval, požádal je o odpuštění, a po Amen modlitby hřbitov opustil.

Doma, v sedláckém gruntu, který jakoby viděl v troskách, už ho celou noc oči nezavírající, očekávala jeho statečná a věrná žena. **Spolu s ní, dcerami a synem usedl ke stolu, který pamatoval desetiletí těžké práce, ale ve svobodě, a řekl jim: DĚTI MOJE, TAK SEM VÁS DNESKÁJ ŠECKÝCH PRODAL!**

Tento výrok zoufalosti z pocitu prohry NEJSTATEČNĚJŠÍHO Z POSLEDNÍCH LANŽHOTSÝCH SEDLÁKŮ JEHO SYN, KTERÝ SE JAKO DŮCHODCE STANE SKLADATELEM PĚSNIČEK, jejichž melodie slýchal v hlavě už dávno před tím, - **NIKDY NEZAPOMENE!**

Jeho upamatování nepůjde spolu s ním Časem ruku v ruce s touhou po pomstě. Ví, že **důležitější je, aby jeho svědectví neodfoukal Čas z paměti jeho potomků jako vítr chmýří pampelišky.** I když zapomenutí jedenkrát, třeba po staletích, čeká každý lidský osud. Žít v něm s poznáním toho, že měl smysl, patří k vrcholu štěstí.

Věřím, že můj kamarád čerstvý osmdesátník je prožívá! A má se s kým o ně dělit! Aby třeba svým talentem otevřel brázdy novým a novým písničkám.

Zpěvu, který spolu s mluvou dělá člověka člověkem...

Akce „Uklid’me Česko“ v Lanžhotě

Vít Kocmánek

V sobotu 16. dubna proběhla celorepubliková akce Uklid’me Česko. Pracovalo se i v Lanžhotě za podpory města, skautského oddílu Bantuové a IQ Roma servisu.

Sraz účastníků byl v 9 hodin u Jednoty na ulici Nová. Počasí vyšlo jako na objednávku. Sešlo se nás hodně, skoro 40, takže jsme se mohli rozdělit na několik skupinek

– jedna uklízela u Caje, další dvě se vydaly proti sobě kolem Kúta. Po dvou hodinách práce bylo hotovo. Pytle s odpady, kterých nebylo vůbec málo, jsme shromáždili na jednom místě, aby se mohly hromadně odvézt, a přesunuli jsme se za Passvilan. Tam jsme si za odměnu opekli špekáčky. Všem pomocníkům díky!

Dobrovolníci, foto Kateřina Paulíková

Jaro opět překypovalo životem

Anežka Bartošová,

Občanské sdružení Lužánek, z. s.

Kolem 22. dubna, kdy se slaví Den Země, je v přírodě mnoho k vidění a pozorování. Toho jsme již tradičně využili s dětmi z mateřské a základní školy a navštívili vznikající návštěvnícké centrum.

Radost třídy 1-A z pobytu v přírodě, foto A. Bartošová

Na začátku jsme si vysvětlili význam broukovišť a ukázali vzácné brouky vyskytující se v teplé lužní krajině, kteří pro svůj vývoj potřebují odumírající a mrtvé dřevo.

Zajímavý prvek, který už mnoho dětí pozná, je hmyzí hotel. Tuto stavbu vyplněnou různým organickým materiálem (rákos, bezové větve, seno, kůra, předvrtané dřevěné špalvy, atd.) osídluje různý

hmyz. Děti zvědavě sledovaly samotářské včely a čmeláky, kteří jsou důležití opylovači a osídlují především díry ve dřevě, kde si tvoří komůrky a kladou vajíčka.

Děti si se svým doprovodem vyzkoušely určování vodních živočichů. Pomocí klíče k určování

Třída 1-B se raduje z broukoviště, foto A. Bartošová

vodních bezobratlých živočichů poznávaly např. vodní měkkýše, vodní brouky a jejich larvy, berušky vodní, larvy chrostíků, kteří si staví z různého materiálu své domečky (schránky), larvy vážek, znakovky, jehlinky a další zajímavé tvory.

Děti se, jako každoročně, nejvíce těšily na obojživelníky a s velkou zvědavostí se dívaly na skokany a ropuchy.

Doufám, že dětem nadšení z přírody vydrží a budou chodit, třeba i s rodiči na vznikající návštěvnické centrum.

Zahrádkáři opět ve Wachau

Jaroslav Třetina

Protože je stále zájem o návštěvu krásného jarem provoněného prostředí v podunajském údolí mezi Kremží a Melkem, byl zahrádkáři zorganizován zájezd i letos. Bylo to 30. dubna a už ranní počasí věstilo příjemné zážitky. Slunečné počasí přálo jak zájemcům o kostování u místních vinařů, tak i těm, kteří využili sobotní den k odpočinku či relaxaci při procházkách v Durnsteinu i Spitzu a na dunajském pobřeží.

Není možné za jeden den zvládnout celou škálu otevřených sklepů, proto jsme se zaměřili jen na Durnstein a Spitz, kde byla možnost navštívit celkem 24 vinařských objektů. Nutno říci, že všude vládla příjemná přátelská atmosféra. Mnozí z účastníků ovládají nejzákladnější dorozumívací věty, a tak se podělili se s místními vinaři o radostech i strastech při pěstování vinic či výrobě vína.

Jedinou stinnou stránkou byly pohledy na umírající mladé letorosty po předchozím mrazivém ránu, tak jako ve většině vinohradů u nás.

Foto: Miroslav Ferstl

Foto: Miroslav Ferstl

Velkomoravská meta

Petra Uhrová,
za spolek Koňské stezky Podluží

V neděli 8. května jsme zorganizovali májovou vyjíždku, kterou provázelo krásné slunečné počasí. Naším cílem bylo rozsáhlé hradiště o rozloze až 55 ha, chráněná kulturní památka, Pohansko. Chata Doubravka nám po cestě poskytla odpočinek a účastníci májové tady načerpali síly do sedel, ale i na vozy. Trasa pro sedlové byla trochu jiná než pro vozataje, aby si všichni aktéři, domácí i přespolní, užili vyjíždky k naší velkomoravské metě.

Foto: Petra Uhrová

Při pořádaných akcích nás těší podpora příznivců, kterých je stále víc i z řad mladší generace. Děkujeme. Neboť koně byli, jsou a budou pořád naši společníci k práci, k přepravě nebo jen tak na rekreační ježdění.

Tímto Vás srdečně zveme na 6. ročník Dne koní uskutečněný 20. srpna ve spolupráci s městem Lanžhot.

Foto: Petra Uhrová

Lanžhotští tenisté začali další sezónu

Radek Janík

Lanžhotští tenisté začali další sezónu. Před vypuknutím bojů bylo potřeba udělat dosti velké úpravy budovy. Jistě jste si všimli, že budova tenisového oddílu dostala novou kvalitní střechu. Havarijní stav již nebylo možno dále prodlužovat i z důvodu, že uvnitř byly zrekonstruovány další místnosti pro komplexní využití hráčů. Dále byly u dětského hřiště, z jedné z místností budovy, zbudovány toalety pro návštěvníky tohoto hřiště, zvláště tedy pro rodiče a děti. Obě investiční akce byly v režii města Lanžhot a zcela jistě napomůžou k ještě hojnějšímu navštěvování „Sokolského“. Tenisový oddíl budou v nastávající sezóně zastupovat družstva dospělých (III. třída), dorostu (II. třída), staršího žactva A (II. třída), B (III. třída) a mladšího žactva (II. třída). V neregistro-

Opravená budova tenisového klubu

vané lize tenistů, kteří hrají pod záštitou ATS Podluží, nastoupí v letošní sezóně družstva v I. a II. lize Open, družstvo veteránů a zastoupení máme i v kategorii Mix. Přejeme trenérům a všem, co se starají o chod soutěží, aby jejich svěřenci dosáhli co nejlepších umístění.

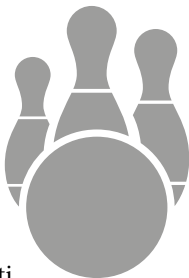
Přijďte se i vy podívat do areálu tenisových kurtů a povzbudit naše zástupce v tenisových kláních, nebo si jen tak dát třeba „pivko“.

Kuželkáři ukončili sezónu

Radek Janík

Uliční liga v kuželnkách ukončila svou šestou sezónu. Za účasti rekordních 14 týmů byly rozehrány boje v základní skupině. Zde se utkaly týmy systémem každý s každým. Celá tabulka byla rozdělena na tři části, kde první pětka nejlepších si to rozdala o celkového vítěze v play off. Zbylá družstva už hrála jen o konečné umístění. Nejlépe se v této části soutěže dařilo družstvu Celníků, kteří prohráli jen dvě utkání a zaslouženě šli do play off z prvního místa. Následovali je Hodiná-

ři, Drtiči, Jablonoáci a Lužničáci. Právě posledně jmenovaní předvedli v nadstavbové části skvělý výkon a opanovali první příčku šestého ročníku Uliční ligy. Svá utkání odehráli v tomto složení: S. Krásný, M. Mrázek, J. Straka, I. Mlýnek, S. Bartoš. Druzí skončili Jablonoáci, třetí Hodináři. Celkem zasáhlo do tohoto ročníku 94 hráčů, z toho 17 žen. Nejlepším hráčem byl vyhlášen Štefan Víša z druž-

stva Financů s průměrem 224 sražených kuželek na zápas. Nejlepší ženou se stala Maleňáková z uskupení hospody U Bartošů (193). Tímto bych chtěl poděkovat majitelům kuželny manželům Osičkovým za vstřícný postoj při obsazování zápasů a za hmotné dary pro vítěze, všem družstvům, že odehrála svá utkání až do konce sezóny, zvláště pak těm novým týmům, kterým se tak nedařilo a skončily na konci tabulky.

Družstvo Lužničáků, foto Radek Janík

Ohlédnutí za úspěšnou sezónou 2015-2016 stolních tenistů TJ Sokol Lanžhot

Gabriela Polášková

V sezóně 2015-2016 reprezentovaly TJ Sokol Lanžhot čtyři týmy dospělých stolních tenistů a jeden tým mládeže. Nejvýše postavené A mužstvo dosáhlo v této sezóně výjimečných výsledků v krajské soutěži I. třídy, neboť z celkových 22 zápasů těsně prohrálo pouze jediný a umístilo se tak na prvním místě této soutěže, které mu zajistilo postup do divize. Zdeněk Darmovzal navíc uhájil první místo v tabulce úspěšnosti dvouher, když vyhrál 91 % zápasů. Do první pětky úspěšnosti dvouher se probíjeli také jeho spoluhráči Branišlav Baláz a Michal Koníček. Devadesátiprocentní úspěšnosti dosáhli Zdeněk Darmovzal a Michal Koníček také ve čtyřhře, když vyhráli 18 z 20 zápasů. Tyto výborné výsledky lanžhotský A tým dokázal, přestože ho před sezónou opustil jeden z jeho klíčových hráčů Filip Štofka, který nově nastupuje za tým TTC Moravská Slavia

Brno v zápasech 1. a 2. ligy. Podařenou sezónu odehrál také tým TJ Sokol Lanžhot B, a to v krajské soutěži II. třídy C, v níž se umístil na krásném druhém místě. Stolní tenisté TJ Sokol Lanžhot C hrající okresní přebor I. třídy a hráči TJ Sokol Lanžhot D bojující v okresním přeboru II. třídy v poklidu udrželi umístění ve středu tabulky svých soutěží. Tým mládeže se po celou sezónu potýkal s nedostatkem hráčů a umístil se na posledním místě devítičlenné tabulky okresního přeboru dorostu.

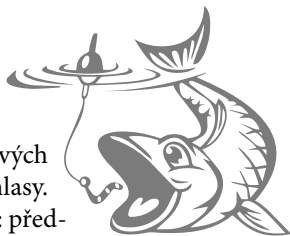
V polovině sezóny se v Lanžhotě konaly okresní přebory mužů a žen ve stolním tenisu. Zúčastnilo se celkem 32 mužů a 4 ženy z celého okresu Břeclav. Hráči oddílu TJ Sokol Lanžhot zvítězili jak ve dvouhře, tak i ve čtyřhře, čímž prodloužili svou nadvládu v okresních přeborech. Finále

dvouhry si zahrál pozdější vítěz Zdeněk Darmovzal s Branislavem Balážem (oba z týmu TJ Sokol Lanžhot). Na 3. místě se umístil Pavel Volek z Klobouků u Brna, který porazil vítězku kategorie žen Sandru Šafaříkovou reprezentující Agrotec Hustopeče. Zdeněk Darmovzal svým vítězstvím v letošním ročníku navázal na skvělou sérii, v níž se od roku 2010 titulem přeborník okresu ve stolním tenisu každoročně pyšní hráč lanžhotského oddílu stolního

tenisu. Taktéž ve čtyřhře hráči Sokola Lanžhot prokázali svoji dobrou formu a vystoupali rovnou na dva ze tří nejvyšších stupňů pro vítěze. První místo v kategorii čtyřhra vybojovali Branislav Baláž a Petr Kalivoda (TJ Sokol Lanžhot), druhí skončili Bohumil Damborský a Tomáš Himal (TJ Jevišovka) a o třetí místo se podělili Zdeněk Darmovzal a Zdeněk Polášek (TJ Sokol Lanžhot) s dvojicí Radek Pokorný, Libor Zástěra (Sokol Křepice).

Oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot uspořádal v průběhu ledna a února 2016 v lanžhotské sportovní hale krajské přebory jednotlivců – starší žactvo a krajské přebory družstev – starší žactvo a dorost. V období Vánoc se hráči oddílu rozhodli zapojit do hraní stolního tenisu také veřejnost, a proto uspořádali vánoční turnaj neregistrovaných hráčů ve dvouhře a čtyřhře. Turnaje se zúčastnilo 10 hráčů a 1 hráčka. Vítězem dvouhry se stal Josef Svačina, který spolu s Jiřím Strakou ovládl i turnaj ve čtyřhře.

Volební rok

Jiří Košutek

Dne 25. 3. 2016 se konala v sále restaurace Podlužan výroční členská schůze naší organizace. Tento rok byl volební, proto si členové vybírali nový výbor a kontrolní revizní komisi na další čtyři roky. Zvolení členové si při prvním zasedání výboru volili jednotlivé funkce. Členové kontrolní revizní komise dohlíželi na průběh vol-

by do jednotlivých funkcí a sčítali hlasy. Složení a funkce: předseda - Jan Tomek, místopředseda, zástupce hospodáře a hospodář na rybochovném zařízení Kout – Petr Létal, hospodář – Jiří Balga, jednatel - Petr Šoška, pokladník – Josef Turanyi, brigád-

nický referent – Milan Brantalík, další členové výboru – Pavel Mráz, Dušan Radoň, Libor Hrnčíř. Předsedou kontrolní revizní komise byl zvolen Josef Mikulič a jejími členy jsou Jiří Létal a Jiří Košutek.

Dále pokračují brigády na našich revírech a údržba rybníka Kout, kde se 4. června uskutečnil tradiční rybářské závody pro dospělé a následující den dětské závody. Na oba dva dny jste srdečně zváni,

ať jako závodící, nebo diváci. Občerstvení zajištěno.

Na závěr bych chtěl zmínit jednu zájmovost. Lanžhotští rybáři měli složenou svoji hymnu! Bohužel se nám zatím nepodařilo vypátrat, kdo má její text. Rád bych touto cestou požádal naše spoluobčany o pomoc při hledání. Děkuji.

Petrův zdar!

Basketbalová sezona 2015/2016

Zita Hloušková

Zápasy ve Velkém Meziříčí ukončily basketbalovou sezonu 2015/2016 žen a juniorek U19 v oblastním přeboru II., kde jsme skončily po dlouhých letech na posledním 6. místě. Tuto soutěž jsme převážně odehrály s kadetkami, jež svou hlavní soutěž Oblastní přebor Severní

Moravy U17 dohrávaly ještě začátkem května a umístily se celkově na 5.

místě, neboť selhaly v klíčových zápasech střelecky. Naše nejlepší hráčka a střelkyně tohoto družstva děvčat G. Blažková byla uvolněna v průběhu sezony do extraligy U17 Valosun Brno. Do ligy U17 za družstvo Jiskry Kyjov hostovaly V. Pláteníková a L. Vargová a do U15 V. Prajková

Naše družstvo nejmladších minizákyň U12 skončilo na předpokládaném 6. místě v oblastním přeboru. V podzimní části, která byla rozdělena na východní a západní skupinu, jsme skončily třetí, ale ve finálové části již nebyla

šance na lepší umístění. Dvě družstva Brna, Žďár n/S i Tišnov, za které hrají holky hostující do ligy 14letých, nedala našim hráčkám nejmenší šanci na vítězství. Jako premii za celou sezonu jsme se zúčastnily mezinárodního basketbalového turnaje ve Vídni, dále turnaje v Blansku a Podolí. Závěrem května jsme ještě odehrály přátelské utkání proti smíšenému družstvu děvčat a kluků z Dubňan

a poslední zápas sezony byl proti břevlavským klukům.

Na jaře jsme turnajově odehrály ještě soutěž pro nejmenší do 10 let. Tato soutěž se nehodnotila, byla spíše odměnou pro tyto nejmladší basketbalistky.

Trenéři družstev i děvčata děkují všem, kteří nás celou sezonu podporovali nejen finančně, ale i svou přízní a těší se zase na příští basketbalový rok.

Skautské jaro

Matěj Kořínek

Porekadlo „Březen za kamna vlezem, duben ještě tam budem“ pro skauty neplatí. V březnu jsme vyjeli na třídní velikonoční výpravu do Jedovnic. Hned po příjezdu jsme se vydali na Rudické propadání, kde jsme obdivovali propady, které vytvořil rudický potok. Jelikož jsme se nacházeli v Moravském krasu, nemohli jsme si nechat ujít výlet k propasti Macocha. Dalším naším cílem byla Kateřinská jeskyně, ve které jsme viděli kromě netopýrů i spousty zajímavých krápníků od čarodějnice přes Niagarské vodopády až po ovečky pasačky Kateřiny. U jeskyně jsme zavítali i do návštěvnického centra Dům přírody, kde je k vidění

interaktivní výstava věnovaná přírodě Moravského krasu. Kromě turistiky jsme hráli spoustu her a naučili se i něco nového ze skautských znalostí.

První jarní den jsme se vypravili do lesní šutrovny, kde jsme postavili ptačí vesnici. Jedná se o šestnáct ptačích

Macocha

budek, které jsou umístěny na dvou stromech při vstupu z louky do šutrovny. Najít tady můžeme budky ve tvaru kostela, karavanu nebo rodinného domu.

16. dubna se náš oddíl zapojil do celostátní soutěže s názvem Uklidme Česko. Ve spolupráci s občanským sdružením Lužánek, IQ Romou a městem Lanžhot se nám podařilo uklidit kus přírody od odpadků kolem rybníka Kout a podél Caje. Akce byla zakončena na broukovišti za Passvilanem, kde proběhlo opékání špekáčků.

Víkend poté se naše dvě hlídky, rozdělené na kluky a holky, zúčastnily základního kola závodu včítat a světlušek, který se uskutečnil ve Vyškově. V tomto závodu si děti porovnaly skautské dovednosti s jinými oddíly. V silné konkurenci si naše holky vybojovaly šesté místo v dívčí kategorii a kluci se umístili na devátém místě v kategorii chlapčenské.

První květnový pátek jsme navštívili břevlavské kino, kde jsme zhlédli film Kniha džunglí natočený podle stejnojmenné knihy. Dobrodružství chlapce Maugliho, který vyrůstal ve vlčí smečce, se nám velmi líbilo.

Konec školního roku se kvapem blíží a s ním i konec roku skautského. Na konci května se vydáme na čundr do údolí řek Oslavy a Chvojnice, kde jsme již několikrát tábořili. Konec školního roku zakončíme závěrečnou schůzkou, na které vyhlásíme celoroční bodování a ty nejpilnější odměníme cenami.

V sobotu šestého srpna odjedeme na desetidenní tábor, tentokrát do Šemíkovic, které se nachází na pomezí našeho kraje a kraje Vysočina. Čeká nás táboření v podsadových stanech a v indiánském tepee, zálesácké dovednosti, plnění slibů, táboráky, výlety a v neposlední řadě hodně zábavy a dobrodružství.

Úklid v rámci akce Uklidme Česko, foto Kateřina Paulíková

PRODÁM PALIVOVÉ DŘEVO z vlastního lesa

**Délku polen nařezu
podle vašeho přání.**

**Aktuálně prodávám dub
uložený v hrani 1 x 1 x 1 m
za cenu 990 Kč
v délce polen 1 m.**

TELEFON 776 626 566

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, P. Vlasák, S. Markovičová
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: červen 2016
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 3/2016 – 10. 8. 2016
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Den matek

foto: Kateřina Paulíková

Rozběhejme naše město

foto: Kateřina Paulíková

